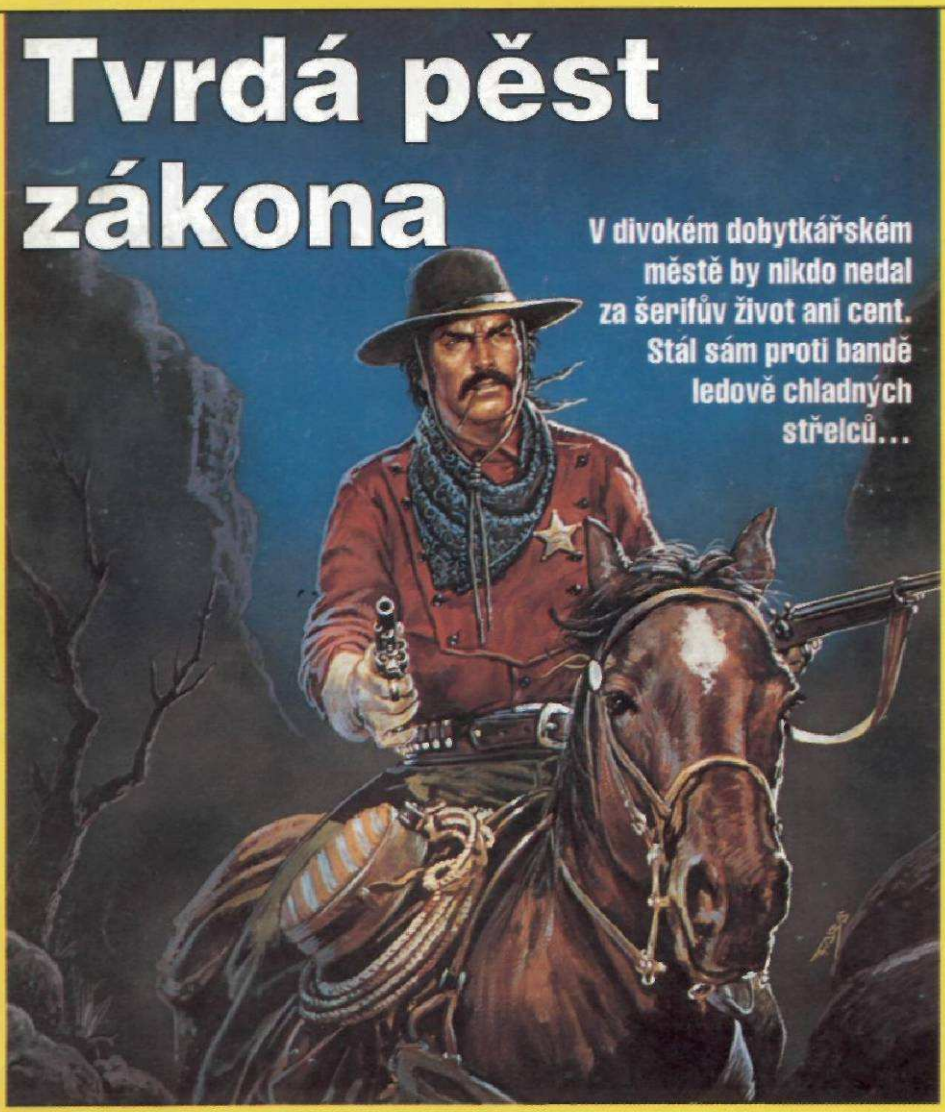
Kč 12,90 / Sv. 028
Slov. Sk 14,50 / Něm. DM 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Tvrdá pěst zákona

V divokém dobytkářském městě by nikdo nedal za šerifův život ani cent. Stál sám proti bandě ledově chladných střelců...

Švýcarsko Fr 2,00 / Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 2–94

MOBA BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Tvrdá pěst zákona

Se sedlem a rancem zabíral na prkenném chodníku spoustu místa. Teprve v poslední chvíli tři rozveselení hoši uhnuli stranou a zanadávali. Jeden z nich chraptivě a vztekle křikl: „Zatraceně, kdo to tady jde tak zeširoka?“

Adam Lane se na chvilku zastavil a pak se zvolna otočil. „Jen klid, brácho,“ řekl mírně. „Já bych uvolnil cestu každému jezdci, který by nesl sedlo. Jen klídek!“

„No do pekla, on vede i nafoukané řeči!“ vyjel rozdivočelý chlapík a teď bylo už docela zjevné, že touží po rvačce. Chtěl už už oběma rukama chmátnout Adamovi po krku.

Adam jen zlobně zabručel a ucouvl o půl kroku. Pak ale zvedl koleno a tvrdě a bolestivě chlapa kopl.

Vysoký a rozkurážený chlap zavyl a klesl na kolena.

Adam odhodil ranec a pravačka mu sjela až těsně k pažbě koltu...

„Doveďte ho k rozumu, hoši, dostal to proto, že jsem neměl volné ruce. A teď jednu ruku volnou mám. Chcete, aby bylo ještě hůř?“ zeptal se Adam Lane chladně.

Oba jezdci na chvíli zůstali nehybně stát. Pak jeden roztrpčeně povzdychl a ten zvuk dokonce přehlušil i bolestné sténání postiženého.

„Už zase pistolník,“ řekl nakonec onen muž zlostně a opovržlivě. „Fajn, pane, ta věc je vyřízená! Jděte, než se Huck zase vzpamatuje a zkusí to ještě jednou.“

Adam Lane neodpověděl. Vzal si zase svůj ranec, obrátil se a šel dál.

Zase si odplivl. Pocítil roztrpčení a opovržení nad sebou samým. Protože kdyby se postavil ke zdi a nechal ty tři kovboje projít, k tomu incidentu by nedošlo.

„Do pekla,“ zamumlal,“ proč nikdy nikomu neustoupím z cesty. Jsem vážně trochu moc ...“

Zmlkl, protože se dostal až ke vchodu do hotelu.

Pod lucernou nade dveřmi visela tabule. Byla na ní dvě slova „Hotel Norman“.

„Jeden je jistě horší než druhý,“ zamumlal a vešel.

Za pultem si jakýsi starý muž četl staré noviny. Když zvedl hlavu a podíval se na Adama, přehodil nohu přes nohu.

„Jo, máme ještě jeden pokoj volný,“ řekl. „Je to ten nejhorší v hotelu – ale v celém městě dnes už lepší volný není.“

„Vezmu si ho,“ přikývl Adam, přitáhl si knihu hostí a zapsal se do ní. Starý muž se šedivým plnovousem velice dobře dokázal číst písmo i vzhůru nohama, protože řekl mírně a tiše:

„Tohle je divoké město – a dokonce i skvělému člověku se tady může velice rychle leccos přihodit. Proto...“

„Jasně,“ přikývl Adam a položil na stůl pět dolarů. „Strávím tady určitě noc a chtěl bych se vykoupat. Je

tady…“

„Jsme ten nejlepší hotel a máme dvě opravdové koupací vany. Hned vzbudím negra, aby připravil horkou vodu.“ Oči starého se upnuly na pětidolar. Adam věděl, že pokoj nebude stát víc než dva dolary za noc a koupel zřejmě také asi dolar. Proto se usmál a vzal jen tak mimochodem klíč ze starcovy dlaně.

„Číslo jedenáct,“ řekl staroch a díval se za urostlým mužem, který pružně vystupoval po schodech nahoru.

„Zase jeden z těch ostrých tygrů,“ zamumlal, vzal pětidolar, zastrčil si ho do kapsy a do pokladny místo něj vložil tři dolary. Pak šel vzbudit černocha.

O půl hodiny později seděl Lane v sousední jídelně hotelu u pozdní večeře. Vypadal jen o trochu odpočinutěji, a protože neměl klobouk, vytvářely jeho světlé vlasy podivný kontrast s jeho do bronzova opálenou pokožkou. Všichni si vždycky mysleli, že má vlasy bílé – jenže to bylo nemožné, protože rysy obličeje měl, až na ostré vrásky nad kořenem nosu a jizvy mezi chřípím nosu a koutkem úst, pevné.

Seděl na židli uvolněně, spokojeně a jedl s rozvahou člověka, který sice má hlad, ale přesto si dává na čas.

Když byl hotov, zaplatil a vyšel na ulici. Přestože kráčel dlouhými a jistými kroky, jako by ho na světě jen tak něco nemohlo zadržet, neznatelně kulhal. Toho kulhání by si povšiml jen velmi pozorný pozorovatel. Na jeho levé noze nebylo cosi tak docela v pořádku.

Do města opět přijížděl hlaholící dav honáků. Ječeli jako divoká horda Indiánů a stříleli kolty do nočního nebe. A neustále vyráželi ječivé výkřiky, jaké je možné slyšet u útočících prérijních Indiánů.

Adam Lane se s pochopením pousmál. Tihle hoši jsou drsní, divocí a vyprahlí – nežízní po ohnivé vodě, ale po pár hodinách zapomnění. Tihle lidé jistě hnali do Chrisholm Trail ohromné stádo a mají za sebou více než stovku dní slunečního žáru, vedra, prachu, žízně a pustiny. Adam sledoval, jak divoká banda zastavila před velkým salonem a sesedla, jak muži přivázali statné mustangy, a pak se nahrnuli dovnitř. „Hej, jak ostře tady chutná pumí slina?“ ozvalo se ještě jednou ulicí a pak létací dveře za muži zapadly. Adam Lane se díval na obrázek nad salonem. Osvětlovaly ho dvě nažloutlé lampy. Adam Lane četl slova: „Salon Nejlepší šance.“

Jsem u cíle – na konci dlouhé cesty, pomyslel si trpce. Pravačkou ještě jednou lehce přejel po pažbě koltu. Pak klidně vystoupil po dvou schůdcích. Nezastavil se, levačkou rozrazil létací dveře a palcem pravé ruky si posunul plochý klobouk do týla.

U zhruba sto stop dlouhého pultu stáli popíjející muži ve třech skupinkách a nechali se obsluhovat téměř tuctem barmanů.

Howarda Hawleeho najdu v herně – a pokud, až mě uvidí, sáhne po koltu, dopadne to s ním hůř, než jsem si sám myslel, uvažuje chladně Adam Lane.

A vydal se ke dveřím, na nichž visel huňatý závěs, který měl zřejmě tlumit hluk.

Byla to dobrá a bohatě zařízená jídelna.

U jednoho zvláštního stolu seděla žena se čtyřmi muži. Ačkoliv byla žádoucí a svůdná – tak vzrušujícím a okouzlujícím způsobem krásná, že to muselo muže až připravovat o rozum – vypadala teď u pokeru mimořádně chladná a střízlivá.

Adam Lane přistoupil blíž – protože muž vedle té ženy byl Howard Hawlee, kterého hledal.

Právě rozdával nové karty a rukama přitom pohyboval s

přímo kouzelnou graciézností.

Adam zjistil, že se ten hráč nezměnil. Díval se na vysokého, štíhlého a hbitého muže s ocelově černými vlasy, tmavým obličejem a ostrýma očima. Když hráč podával karty ženě, zářivě se usmál – a téměř to vypadalo, jako by vycenil zuby černý panter.

Adam vrhl pohled i na ženu.

V téže chvíli zvedla i ona tvář a podívala se mu pevně do očí.

Měla oči zelené jako kočka. Byl to hodnotící pohled, chladný, zkoumavý a odmítavý zároveň. Ale už po krátké chvíli se to v očích zablesklo zájmem – který pak zase zmizel.

Adam Lane se mírně usmál a zlehka se uklonil. Jeho zářivý pohled byl sebevědomě mužný.

V té chvíli vzhlédl vedle ní Howard Hawlee – a zadíval se rovnou do Adamových očí a jeho rozesmátého obličeje. Hawlee sebou trhl, jako by dostal ránu bičem. Vyskočil a zasyčel přitom.

Židle se převrátila.

V místnosti okamžitě nastalo ticho. A přihlížející se rozestoupili.

Adam Lane stál najednou před stolem docela sám. Díval se na Howarda Hawleeho chladně a drsně a koutkem očí zahlédl, jak se i ostatní hráči od stolu zvedli a klidili se z dráhy střely, o které tušili, že vyjde.

Až na Hawleeho zlé zaklení nepadlo jediné slůvko.

A přesto bylo všem v téhle místnosti všechno jasné.

Vyskočil další muž a nenávistně a plný vzteku začal nadávat.

To v tomhle divokém městě stačí.

Jenom zelenáč by nevěděl, co je ve věci.

Protože všem ostatním bylo jasné, že onen nově příchozí tady u stolu dosáhl konce své cesty a že teď se to

vše rozhodne.

Jenže ta žena seděla stále ještě na židli, necelého půl metru od hráče, který vyskočil. V její krásně tvarované tváři se zračila ona jistá drsnost, kterou musejí mít hráčky jejího formátu, když s hrdostí hrají s drsnými chlapy a za úsměv nebo za pochybné sliby z nich lákají peníze.

Ani se nehnula a dívala se chladně na Adama Laneho.

„Běžte si to spolu vyřídit na ulici, pane," řekla najednou klidně a s mírně hrdelním hlasem. „Nebo snad nejste džentlmen?"

Adam se mírně uklonil.

„Madam, už několik týdnů pátrám po vašem sousedovi. Je to ..."

No ne, tak vy jste nakonec šerif?"

„Jsem jen Adam Lane a ..."

„Revolver-Lane je to, ten zatracený všivák!" zasyčel v téže chvíli Howard Hawlee chraptivě a pravička se mu špičkami prstů pomalu sunula pod záhyb jeho prvotřídního saka. Měl na sobě tmavý oblek profesionálních hráčů – sako, květovanou vestu a běloskvoucí košili s černou sametovou vázankou. Teď, když stál, působil ještě vyšší a statnější než vsedě.

Ale v jeho černých a ostrých očích tancovaly neklidné jiskérky divokého strachu – a bylo to také tímto strachem, že mluvil tak drsně, a vůbec ne jako džentlmen.

Jenže on vlastně žádný džentlmen nebyl – byl jen pouhý nebezpečný karetní hráč.

„Je to Revolver-Lane!" zvolal ještě jednou do místnosti a v jeho hlase zněl bezmocný vztek.

V širokém okruhu přihlížejících, kteří se už zpola ukryli, to tiše zašumělo. V místnosti bylo dost mužů, kteří už to jméno slyšeli. Protože toto jméno „Revolver-Lane" bylo pevně spojeno s několika legendami o divokých soubojích a rvačkách.

A teď byl Revolver-Lane tady.

I krásná dáma u stolu dala jasně najevo překvapení – rychle se ovšem zase ovládla.

Náhle vstala, rychle se otočila a odešla.

Howard Hawlee za ní vrhl podivný pohled – pohled téměř volající a žadonící o pomoc. Po těle mu přeběhl mráz. Pak se opět napřímil. Měl dostatek hrdosti, aby se teď neprojevil jako kňourající zbabělec. Ale těkavý pohled jeho černých očí ještě více znejistěl. Ve tváři se mu zračilo čiré zoufalství. „No dobrá, Lane," řekl sípavě. „Zabil jsem ti bratra, protože jako první sáhl po zbrani. Vydal ses po mé stopě a já jsem ti celou dobu unikal. Teď jsi mě dostal. – A to je dobře! Protože už bych dál nesnesl utíkat před tebou. Když člověk uteče jednou, dělá to pak pořád. – Jsem rád, že si to budeme moci vyřídit. Začni, Lane! Čekám na to, až tě budu moct poslat do pekla za tvým bratrem! A abys věděl, tvůj bratr byl všivák! Nestál vůbec za nic – vůbec ..."

„Sám to vím, moc dobře vím, že můj bratr za nic nestál, Hawlee. – Ale byl ještě mladý a možná by se jednoho dne přece jen obrátil na správnou cestu. – Nejsem tady proto, abych se pomstil za svého bratra. Jsem tady proto, abych dodržel slovo. – Co jsem ti tehdy řekl? No tak, chci od tebe slyšet, co jsem ti řekl!"

Hlas Adama Laneho nebyl silnější – ale dostal jiný nádech. Byl ovládaný, ale zněl z něj vztek a chladná nesmiřitelnost drsného muže.

Hráč se opět otřásl. A jako by z donucení, zamumlal sípavě:

„Bylo to v Tombstone – a tys zakázal všem hráčům v Tombstone, aby hráli s tvým bratrem – jo i mně. Tvůj bratr byl blázen a neposlechl tě. Neměl jsi na něj žádný vliv. A protožes věděl, že s námi brzy bude mít nepříjemnosti, protože při pokeru nestydatě podváděl,

zakázal jsi nám s ním hrát. – Pche, svého vlastního bratra jsi nedokázal zvládnout – protože bys ho byl musel dát zastřelit, kdybys …“

„Dost, Hawlee! – Takže jsi neposlechl můj zákaz. Proto jsem tady. Musím tě …“

„K čertu s tebou, Lane! – Copak jsi tady snad nějaký šéf, že udílíš rozkazy?! Ech, ta tvoje pistolnická sláva ti nějak stoupla do hlavy a teď si už vážně nevidíš na špičku nosu! Och, ty si troufáš volat k odpovědnosti někoho, kdo se čerta staral o tvé rozkazy! No, nebudu takový blázen, abych s tebou začal na pistole! Ale pěstmi tě už srovnám. A až tě vyřídím, pak teprve budeš koukat!“

Howard Hawlee se každým slovem dostával do stále větší ráže. Nabyl větší pýchy a sebejistoty.

Pomalu pohnul pažemi a rozepjal si sako. Ledabyle ho spustil na zem a pak pomalu rozepjal přezku pouzdra pod paží. Malý kolt dopadl spolu s pouzdrem na zem.

Adam Lane se ohlédl. Jeho pohled utkvěl na malém ryšavém jezdci, který stál poblíž, vedle ruletového stolu. Malý muž opětoval jeho pohled zpříma a pevně.

Adam přikývl.

„Reddy, můžu si u vás na chvíli nechat kolt?“ zeptal se mírně.

„Určitě ho zase dostanete nazpět, Lane,“ usmál se ryšavec a ukázal přitom díru v zubech, kterou mu jistě nedávno přivodila čísi rázná pěst.

Když si Adam odepjal opasek se zbraní, odstrčil Howard Hawlee rychlým netrpělivým pohybem stůl stranou. Karty a peníze popadaly na zem.

A Hawlee zaútočil dříve, než byl Adam připraven.

„Rozmáčknu tě, ty náfuko!“ zasyčel a s rozmachem se oběma rukama vrhl na Adama. Náraz to byl tvrdý. Adam byl odstrčen dozadu a přistál zády na stole s ruletou.

Ale přitáhl si nohy k tělu a kopl pak Hawleeho do prsou.

Hráč pozpátku odvrávoral a dopadl na převrácený stůl.

Posledním pohybem se Adam zbavil opasku se zbraní a odhodil ho směrem k ryšavci. Ten ho šikovně zachytil a postavil se vedle úzkých dveří, v nichž zmizela žena.

„A teď pořádně, Hawlee," oddychoval Adam, protože už inkasoval několik tvrdých úderů.

Srazili se.

Byli stejně velcí a jistě i stejně těžcí. V pěstním souboji byl Howard Hawlee svému soupeři jistě rovnocenný. Jeho zuřivý útok dokazoval, že si je vyrovnanosti sil dobře vědom a skutečnost, že si to s pistolníkem Adamem Lanem rozdá v pěstním souboji, mu dodala odvahy a jistoty.

V Hawleem teď vybuchla všechna ta nenávist, která se v něm nahromadila během těch nekonečných mil, co prchal před koltem toho druhého.

Opět Adama Laneho tvrdě zasáhl, odmrštil ho řadou diváků až ke zdi. Ale od ní se Lane zase odrazil. Zamířil hlavou pod Hawleeho širokou bradu a pravačkou ho udeřil do žaludku.

Každý z diváků už teď tušil, že to bude drsný souboj. I malá boční dvířka se teď otevřela. Objevil se široký, podsaditý muž. Jeho černé obočí se pohybovalo jako tlusté housenky a vodnaté oči divoce jiskřily. Ale když se chtěl pohnout, objevila se v obdélníku dveří za ním žena, která mu zlehka položila ruku na rameno, jako by tlusťocha rychle uklidňovala.

Adam Lane pak pocítil palčivou bolest, kterou mu způsobovaly Hawleeho pěsti. Stáli teď těsně u sebe a se zuřivou silou do sebe navzájem bušili. Lane musel přiznat, že toho hráče podcenil. Tenhle člověk není jako spousta jeho kolegů. Adamovy pěsti bušily do svalnatého těla, které bylo tvrdé jako ocel a přitom pružné. Uvědomil si, že Howard Hawlee byl v Tombstone jediný, kdo se o jeho

zákaz nestaral.

Hawlee se náhle těsně před ním sesunul k zemi. Adam ho několikrát drsně zasáhl. Vypadalo to skutečně tak, jako by se Hawlee definitivně odporoučel k zemi.

Ale byl to jen trik.

Když chtěl Adam poodstoupit a spustit paže, Hawlee se ze zkroucené polohy bleskurychle napřímil. Dlaně měl sevřené v jedinou pěst a tato pěst se teď vymrštila silou obou paží.

Ozval se tupý úder, který dopadl na Adamovu bradu, zvrátil mu hlavu dozadu a na chvíli ho docela zbavil orientace.

Cítil přitom, jak tvrdě dopadl na záda. Instinktivně se převalil na bok. Těsně vedle hlavy dopadla na zem holínka hráče, který teď divoce zařval.

Adam se celý udýchaný převalil, chytil nohu a povalil protivníka na zem.

Váleli se přes sebe a pořád do sebe ze všech sil bušili – až se Adam ocitl nahoře, odrazil se a postavil se. Hawleemu zasadil dva mohutné údery a věděl přitom, že to je pravděpodobně jeho poslední šance. Pokud se mu teď nepodaří Hawleem dostatečně otřást, skončí ten boj zřejmě nerozhodně. Oba by se pak navzájem tak dobili, že ani jeden by nebyl schopen skutečně porazit toho druhého.

Rány dopadly přesně. Hawlee byl odmrštěn doleva a pak doprava. Dopadl na kolena. Adam mu dopřál čas a čekal.

Když pak Hawlee stál vrávoravě na nohou, lapal po dechu a divoce se rozhlížel kolem, Adam ho ještě jednou prudce udeřil do úst a do nosu. Zmocnilo se ho divoké uspokojení.

Ještě pořád dokážu vyřídit holýma rukama drsného chlapa. Nejen s koltem jsem neporazitelný!

Tato myšlenka mu najednou projela hlavou. A pustil se dál do sténajícího a sípajícího muže a vydal ze sebe všechno.

Vypadalo to jako exploze.

Přihlížející zasténali. Viděli, jak se dobitý muž vzchopil a dal se s novou vervou do boje.

U zdi se Hawlee sesunul k zemi, ale když se vrhl vpřed, aby objal Adamovi kolena a hlavou aby ho udeřil do břicha, zasáhlo ho do obličeje Adamovo koleno.

A to byl konec.

Hawlee se svalil na bok a už se nepohnul. Jeho, před chvílí ještě tak hladká a souměrná tvář, už nikdy nebude vypadat jako dřív.

Tento souboj ho poznamená na celý život.

Adam se obrátil. Vrávoral. A když teď učinil pár kroků, zcela jasně pokulhával.

Ryšavec mu vykročil vstříc.

„Tady je váš kolt, Lane. – Jste první velký pistolník, který se dokáže bít i holými pěstmi. Jinak mají všichni ti náfukové strach z »ruční práce«. No, bylo mi potěšením, že jsem vám mohl podržet kolt. Kdyby zabil bratra mně, asi bych se nespokojil jen s tím, že bych ho zmlátil."

Po těch slovech ryšavec odešel. Adam se za ním díval. Viděl sice malého ošklivého chlapíka, který má ovšem v sobě jistě hrdosti za několik.

Zatímco si Adam připínal opasek s koltem, pozoroval koutkem oka přihlížející. Zatím ještě nebylo vidět moc pohybu a poznal, že všichni lidé hledí jedním směrem. Obrátil se a v úzkých dveřích zahlédl obtloustlého muže. Rusovláska zmizela. Adam netušil, že tomu souboji přihlížela.

Tlusťoch postoupil o krok dopředu a když se takto konečně hnul, pochopil Adam, že se mýlil – protože ten muž nebyl tlustý a nakynutý. Nene, měl krátké nohy, ale

byl vazba, středně vysoký, velice široký, podsaditý svalovec, vážící dobře přes metrák.

Adamovi bylo v sekundě jasné, když se podíval do ledově chladných očí toho člověka, že před ním stojí šéf omdlelého Howarda Hawleeho. A tento muž tady jistě hraje důležitou roli, protože se oči všech přítomných upíraly na něj.

Čekají na to, že mě teď zpucuje za to, že jsem mu zmlátil jeho člověka, pomyslel si Adam trpce a zlostně. A protože se zatím díval chladně a drsně do očí toho druhého, spatřil v nich chladný vztek a arogantní nesmiřitelnost.

Uběhly dvě sekundy.

A tu ten člověk promluvil podivně příjemným hlasem, jakým mluví školení operní pěvci.

„Tak, pobavil jste se, Adame Lane, a teď do západu slunce z tohoto města zmizte! To je příkaz, rozuměl jste?!“

„Slyšel jsem vás, pane,“ zamumlal Adam a otřel si hřbetem ruky krev z obličeje. „Slyšel jsem vás a zajímalo by mě, co si o sobě myslíte, že mi…“

„Dost, Lane. V Tombstone jste dával rozkazy lidem jako je tenhle Howard Hawlee – tady v Permitu jsem pánem já! Hawlee je zaměstnanec tohoto podniku a je tedy pod mou ochranou. Vyřídil jste si s ním své účty a on bude chtít odplatu. Asi ho pak zastřelíte. Nemohu přihlížet, jak tady nějaký pistolník kvůli prkotinám oddělává moje lidi. Protože Hawlee má přátele a ti s ním po vás půjdou. Proto tohle město opustíte, Lane. Rozuměl jste?“

Při posledních slovech přistoupil blíž a zastavil se těsně před Adamem. Byl více než o hlavu menší a musel se na Adama dívat vzhůru. Ale byl tak mohutný, že člověk měl dojem, že by s ním nepohnul ani obr. Měl na sobě košili na míru, protože běžné košile by mu byly kolem krku úzké. A ten silný, svalnatý krk prozrazoval jen část z jeho

síly.

Oči měl chladné jako led.

„Vy jste Revolver-Lane a já jsem Hitt Champ. Jste hrdinou spousty legend, Lane – a já jsem majitel lokálu svobodného honáckého městečka. Ale vás tady mít nechci. Nevyhrožuji vám, Lane. Jenom vám říkám, že jste si tady vyřídil svou věc a skončil jste. – Do východu slunce odjeďte, Lane!“

Náhle se otočil a zamířil k otevřeným bočním dveřím.

Hrobové ticho v místnosti teď přerušilo několik oddechnutí. Všichni přítomní totiž až dosud zadržovali dech, aby nerušili.

„Ještě moment, Champe,“ zamumlal Adam Lane klidně za odcházejícím majitelem salonu, ale ten jen netrpělivě máchl krátkou tlustou paží a klidně nerušené pokračoval dál, došel ke dveřím a chtěl je za sebou přivřít.

„Stůjte, Champe!“ zvolal teď Adam ostře. „Ještě jsem to tady nevyřídil!“

Než se svalnatec mohl otočit, mezi lidmi v místnosti náhle nastalo vzrušení. A pak se ozval sípavý hlas Howarda Hawleeho:

„Je s tebou amen, Lane – protože tě teď odstřelím!“

Adam se zarazil.

Kolem něj šoupaly boty, převracely se židle a pohybovali se zmatení muži. Ozvalo se zakletí:

„K čertu, on se probral a má za opaskem Derringer!“

Adam Lane věděl, na čem je.

Pomalu, docela pomaloučku se otočil.

Howard Hawlee se posadil a opíral se zády o stěnu.

Šaty měl roztrhané a nasáklé krví. Obličej měl rozbitý a zakrvavený. Třásl se fyzickou bolestí a touhou zabíjet.

Ano, v ruce měl malý dvouhlavňový revolver.

„Revolver-Lane,“ těžce oddychoval, „teď můžeš táhnout bouchačku. Mám sice v ruce zbraň, ale ty jsi tak rychlý, že

šance jsou zhruba vyrovnané.“

„Hawlee, ty blázne! On tě zabije,“ řekl ode dveří dunivým hlasem Hitt Champ. „Zakázal jsem mu pobyt ve městě. Nech ho jít, ty zatracený blázne!“

„Chachacha, Hitte! – Ty si myslíš, že Revolver-Lane na tvé rozkazy dá?

Ach, napálím to do něj! – Už v Tombstone mně a mým kamarádům nadělal spoustu nepříjemností. A teď je tady a …“

Adam Lane už dál nečekal. Ačkoliv měl pěsti dobité a dobře věděl, že s takovými pěstmi bude méně pohotový, přece jen se odvážil zbraň vytáhnout.

Byl to bleskurychlý pohyb, který přihlížejícím připadal jako kouzlo.

Když Adam stiskl spoušť, zahlédl plamínek z ústí Derringeru – a pak ještě, když zmáčkl podruhé. Howard Hawlee pokaždé vystřelil jako první.

Obě kulky, které na malou vzdálenost nejsou o nic méně účinné než kulky velkého koltu, Adamu Laneovi způsobily jen malou odřeninu.

První kulka ho bolestivě škrábla do ramene a druhá ho šlehla jako rána bičem přes skráň. On sebou ale ani netrhl, protože to byl pistolník a byl zvyklý stát čelem palbě protivníka. Bylo to smutné povolání, takové souboje – a u tohoto byl rozdíl pouze v tom, že tentokrát nebojuje za peníze, ale v osobní záležitosti mezi ním a Howardem Hawleem.

V pěsti ucítil zpětný náraz koltu a bylo mu jasné, že Howarda Hawleeho zabil. Zmocnil se ho trpký pocit a neovladatelný vztek na celou tu záležitost. Najednou jako by se v něm rozpoutalo peklo. Ach, není to tak, že by teď chtěl ještě více zabíjet – vždyť střílel jen proto, aby si sám zachránil život. – Ale divoký vztek je tady a platil vlastně celému jeho dosavadnímu způsobu života. Věděl, že až

zase bude sám, bude sebou opovrhovat.

Přišel sem, aby splnil, co slíbil Howardu Hawleemu. Zmlátil ho – a všemu dalšímu už se nedalo zabránit. Muselo to přijít a jemu to bylo v podvědomí jasné. Proč sem tedy přišel jen kvůli té své trapné touze po odplatě. Měl hned zpočátku na to celé i na Howarda Hawleeho zapomenout. Někde na severu na něj čeká pěkný kousek pozemků. Už dlouho chtěl pověsit tenhle drsný způsob života na hřebík a stát se rančerem.

Ale přijel sem – a musel zase zabíjet.

Cítil docela jasně, že ten souboj byl od samého začátku nesmysl a že byl naprosto zbytečný. Zabil karbaníka. Howard Hawlee by asi dříve či později stejně takovým způsobem skončil. Jenže Adam Lane by s tím neměl nic společného.

Adam pocítil v nitru nespokojenost. A protože mu bylo jasné, že zase jednou na sebe nemůže být nijak pyšný a že takovéto souboje nejsou smyslem života pořádného chlapa – muž by měl totiž stavět na něčem, co je trvalé a nač může být právem hrdý – zmocňoval se ho divoký vztek na sebe samotného, na celý svět, na osud, který ho už na samém začátku jako kluka přivedl na tuhle drsnou životní dráhu.

Musel si vydechnout. Byl tohoto života tak přesycen, že si v podvědomí téměř přál, aby přišel brzký konec.

Proto se otočil, zadíval se na Hitta Champa, který stál bez hnutí ve dveřích a téměř celé je vyplňoval.

„Byl jsem přerušen, Champe! Ještě jsme rozhovor nedokončili. – Zkrátím to: Chcete, abych opustil Permit? – No, to je pro mě výzva! Na to reaguji vždycky zle! – Zůstanu a uvidím, co uděláte! Mohli bychom si to rozdat hned! Jste na moje gusto moc nafoukaný, Champe! Pár vám podobných chlápků už jsem potkal. Začněte, Champe!“

„Teď ne," zazněla odpověď a muž odmítavě pohnul mohutnou hlavou. „Nejednáte teď normálně, Lane. Možná, že jsem v téhle místnosti jediný, kdo dokáže pochopit, co se ve vás odehrává. – Ale jestli tady budete ještě zítra ..."

Zamkl, otočil se, zavřel za sebou dveře a zmizel.

Chtěl projít kolem starého vrátného, ale ten mu ukázal na dveře na konci haly.

„Támhle jste očekáván, pane Lane."

„Kdo tam čeká?"

„Nejdůležitější páni z obecní rady. – Mám vám vyřídit, že vás prosí, abyste se dostavil k rozhovoru – ale pouze, pokud zamýšlíte ve městě zůstat i nadále."

Starý chlapík za pultem měl lstivá očka, ale jeho tvář byla bez výrazu, jako maska hráče pokeru, jakou moudrý člověk nasazuje nejen při hře.

Adam několik sekund přemýšlel, pak mlčky přikývl a zamířil ke dveřím.

Rychle otevřel, vklouzl do malého hotelového salonku a ruku měl přitom pořád poblíž koltu.

U kulatého stolu seděla krásná dívka a tři vážně se tvářící muži. Muži se pomalu zvedli. Dívka zůstala sedět a prohlížela si Adama vážně a zkoumavě.

Zdvořile se před ní uklonil a obrátil se k mužům.

„No, řekl bych, že mi chcete připíchnout šerifskou hvězdu, abych tady za pár slušných lidí nastavil svůj krk. Je to tak co? – Rovnou bych chtěl říci, že nemám zájem. Tohle město je sice divoké, ale ne dost divoké. Permit ještě pro novou dobu neuzrál. Šerif by v tomhle městě byl pořádný chudák. Nebo ..."

„Proč to tvrdíte"? zeptala se dívka vážně.

Adam se na ni usmál. Pak pokývl třem mužům, kteří se tvářili popuzeně. Vzal si židli, otočil ji a posadil se na ni po jezdeckém způsobu. Paže si opřel o opěradlo a bradu si položil na hřbet ruky.

„Jsem Revolver-Lane," řekl hořce. „A vím, oč jde. Tohle město je velice mladé honácké městečko. Zatím má většina jeho obyvatel jen zájem vydělávat peníze a trpí proto do jisté míry nezákonnost. Slyšel jsem, že před nějakým časem Hawlee zastřelil vašeho šerifa, protože se prý moc přiblížil k sestře jedné dámy ze salonu. – Mohl bych se zeptat, co páni radní podnikli, aby se ten případ vyšetřil? – Vsadím se, že se to prostě vzalo jako hotová věc!"

Podíval se postupně na všechny tři.

„Vyslýchali jste vůbec svědky?"

„Zaplatíme vám tisíc dolarů měsíčně, když přijmete šerifskou hvězdu a vyřídíte Hitta Champa a jeho bandu. Jsem bankéř Lee Cotton a za tu částku se vám zaručuji."

„A já jsem soudce Joseph Walker a odsoudím každého viníka, kterého dostanete před soud," řekl druhý muž vážně.

Adam se podíval na jednorukého obra, který se mu dost zamlouval. Ten muž měl totiž pevný, otevřený a klidný pohled.

„A jakou podporu mi slíbíte vy, abych přivedl k rozumu Hitta Champa a jeho spolek a aby se z Permitu stalo slušné pokojné město?"

„Jsem Buck Waynelee. Jsem majitelem veřejné stáje, poštovní linky a dopravní společnosti na sever. Můj otec tohle město založil. Zřídil nejprve uprostřed indiánského území obchodní osadu. Chtěl bych, aby se z Permitu stalo dobré a svobodné město. Mám jen jednu ruku, ale umím s ní dobře bojovat. Neslibuju vám vůbec nic, Adame Lane. Jestli hvězdu přijmete, uvidíte, jestli…"

„Dobrá, Waynelee," přikývl Adam a vstal. Jeho vysoká šlachovitá postava teď vypadala unaveně.

„Nemám zájem, už jsem to říkal. Tohle město prostě není zralé pro nové lepší časy. Permit si teď prodělává dětské nemoci každého nového honáckého městečka. Musí to tady být ještě horší, aby se jasně ukázaly zájmové skupiny. – A možná, že vás někdo velice brzo Hitta Champa zbaví, aniž byste mi museli dávat šerifskou hvězdu. Jestli mě bude zítra chtít vyhnat z města, bude mít se mnou problémy. Jenže pak na jeho místo nastoupí nový Hitt Champ. Možná se chcete novým Hittem Champem stát vy, Lee Cottone?"

Při posledních slovech se na bankéře unaveně usmál a ten se pobouřeně zavrtěl. Než však mohl cokoliv říci, ozvala se dívka.

„A jak zlé to ještě musí v Permitu být, Adame Lane?"

Obešla stůl a přistoupila k Adamovi. Zjistil, že je středně vysoká a že se pohybuje lehce a jistě. Byla přirozeně půvabná.

„Kam až daleko to musí dojít, aby pistolník pomohl obyvatelům Permitu? – Nebo vy snad za dobré peníze a za dobrou věc nebojujete rád, Adame Lane? Nejsou vám ty peníze snad dost? No tak vám zaplatíme víc! – Och, kdybych byla mužem ...! Poslyšte, Adame Lane: Právě přepadli a oloupili jednoho člověka. To se stává často! – A v hernách se okrádá a hraje falešně. Téměř každou noc jsou tady přestřelky a mrtví. Už odpoledne se slušná žena nemůže odvážit ven na ulici – nebo si musí nechat líbit sprosté obtěžování. V tomhle městě žije spousta chátry. Naše poštovní dostavníky a povozy jsou neustále přepadávány. Minulý týden vrazili do banky čtyři bandité, zastřelili dva zaměstnance a utekli s téměř třiceti tisíci dolary. —: Ach, mohla bych povídat dál, Adame Lane. Copak tohle všechno vám nestačí? Je nejvyšší čas, aby si

nějaký pořádný chlap připíchl na vestu šerifskou hvězdu a…“

„Madam?“ přerušil ji mírně Adam. „Všechno to, co povídáte, je zlé. Ale šerif by tady neměl krytá záda a byl by sám. Odpráskli by ho – a páni radní by se zase uspokojili s výmluvou. Ne ne, tihle poseroutkové se musejí nejprve sami začít bát o svůj majetek a o své životy. Až pak zapomenou na vydělávání peněz a uvědomí si, jak by bylo krásné, kdyby žili v pořádném městě. Musí to být ještě horší. Až pak bude mít odhodlaný člověk nějakou oporu. – A ta doba je ještě daleko.“

Uklonil se dívce, pokývl mužům a vyšel ven.

Venku pomalu přistoupil k vrátnému.

„Kdo je ta dáma vevnitř?“ zeptal se.

„To je moje šéfka. Patří jí tenhle hotel. Nell Normanova. Ještě nějaký dotaz, pane?“

„Ne!“

Adam Lane se otočil a zamířil do svého pokoje.

Hlavní ulice Permitu byla kolem poledne takřka liduprázdná. Jen tu a tam stál vůz a u kůlů postávali osedlaní koně. Na několika nárožích postávalo ve slunci pár osamělých postav.

Město se ještě pořádně neprobudilo. Jeho život vyhasl s prvními paprsky dne a teprve odpoledne se postupně probere a s příchodem tmy to opět bude bzučet jako v úle.

Adam přimhouřil oči a zadíval se k salonu Nejlepší šance. V duchu se ptal, jestli Hitt Champ nezměnil plány a svou hrozbu neuskuteční.

Nahoře na balkoně se ukázala rusovláska, která prý je sestrou Howarda Hawleeho a o které Adam Lane včera slyšel, že je nevěstou Hitta Champa.

Adamovi připadalo, jako by se ta žena dívala směrem k němu, ale vzdálenost byla příliš velká – mohl to být i omyl.

Jak se asi jmenuje – také Hawleeová? – Jenže vypadá, jako by byla vdaná více než jednou, pomyslel si.

Pak se jeho pozornost upřela k létacím dveřím salonu. Vycházelo tamtudy několik mužů a on okamžitě věděl, že jsou to pistolníci.

Tak teď to začne, pomyslel si, když se objevil i Hitt Champ. Zavalitý muž chvíli postával ve skupince ostatních. Jistě jim udílel zvláštní pokyny. Adam se najednou rychle pohnul. Nechtěl čekat, až se ti pistolníci rozdělí po celé ulici a zaujmou výhodné pozice.

Dlouhými kroky pospíchal podél dřevěného chodníku a zase viditelně kulhal. Rychle se dostal na úroveň salonu a protáhl se pod zábradlím na silnici.

Muži na verandě naproti ho užasle sledovali. Byli zjevně zaskočeni. Nečekali, že on sám ještě půjde vstříc nepříjemnostem, které ho čekají. Ale možná, že si mysleli, že k nim jde, aby s nimi vyjednával, aby uzavřeli kompromis.

Tato myšlenka se zřejmě musela usadit i v ohromné lebce Hitta Champa, protože ten jen vycenil své mohutné zuby a postoupil o krok dopředu. Zastavil se těsně u zábradlí a opřel o ně své krátké tlusté paže. Zápěstí měl široká a silná.

Jeho lidé vedle něj vytvořili dvě skupiny. Nalevo od něj stáli dva zavalití vyhazovači, které Adam viděl už včera. A napravo číhali dva černě odění pistolníci. Byli to dlouzí vychrtlí chlapíci neurčitého věku. Vypadali skoro jako bratři – jako hubení, vyhladovělí vlci. Oči měli malé a chladné.

Adam, který došel až do středu vozovky a tam se zastavil v prachu sahajícím až po kotníky, se do těch očí na

chvíli zadíval. Uviděl v nich poskakující světýlka podivné horečky.

A tušil, co je to za horečku, která se takových chlapíků zmocňuje, když stojí proti pistolníkovi slavného jména. Je to touha pistolníků po slávě. Zakoušejí pokušení zkusit štěstí proti tomuto slavnému člověku, aby – pokud se jim to povede – se stali sami smutně proslulými. Protože s jejich slávou vzrostou i jejich požadavky na honorář, až si je jednou zase někdo najme na nějakou ošklivou záležitost.

Lane zaslechl Hitta Champa, jak říká:

„No tak co, Revolver-Lane, jdeš prosit o smír? Nebo jsi takový blázen, že se nám takhle stavíš před kolty?“

„Ty kolty přece nejdřív musíte vytáhnout, člověče. – No tak, pošlete ty dva vyhazovače pryč. Tohle je věc pro lidi s kolty, a ne pro přestárlé boxery. Pošli je pryč, Champe, a pak si to můžeš i s těmi svými dvěma tygry proti mně rozdat!“ Adam Lane to zavolal ledabyle směrem k verandě salonu a poněkud se přitom předklonil. Stál zeširoka rozkročený uprostřed vozovky a pravici měl těsně nad pažbou koltu.

Hitt Champ na něj několik sekund zíral. Pak krátce pokývl stranou.

„All right!“ – Bille, Hame, tady to smrdí olovem! Běžte stranou!“

Oba vyhazovači zavrčeli jako medvědi. Pokrčili mohutnými rameny a zaťali pěsti. Ale přes svou robustnost uznali, že jsou tady k ničemu a odkráčeli stranou.

Hitt Champ pomalým pohybem ukázal na dva pistolníky po svém pravém boku.

„Nejsem samozřejmě blázen, Revolver-Lane, abych...“

„Nemluv tolik, Champe! – Chceš, abych odešel z města. Jenže já jsem tady a povídám ti, že zůstanu! A teď už

konečně něco podnikni!“

Poslední slova byla opovržlivou výzvou – ostrou, chladnou, úsečnou a pyšnou.

Hitt Champ sebou bezděky trhl. Neměl strach, ne, ale poprvé po dlouhé době zažil člověka, který se nedá zastrašit, ale který to chce sám zkusit.

Oba jeho pistolníci se už nemohli ovládnout. Byli plni chladného vzteku, protože chování Adama Laneho, a vůbec všechno, co dělal, jim jasně dokazovalo, jak jimi opovrhuje a jak málo se jich bojí.

A to zase popichovalo jejich chorobnou ctižádostivost. Byli domýšliví a pyšní a teď doslova hořeli po tom, aby si to mohli s Revolver-Lanem rozdat. Ti dva revolveroví hrdinové necítili už nic, než horoucí touhu po souboji.

A teď už také bylo jasné, že v tomhle kraji jsou přece jen dva druhy pistolníků.

Adam se nikdy nikomu nepostavil z radosti ze zabíjení. Lane k tomu měl vždycky dobrý důvod nebo k tomu byl pověřen zákonem.

Ale ti dva pistolníci u Hitta Champa byli jiného druhu.

Jeden, jehož černý klobouk měl zlatě protkávanou stuhu, teď prudce vyštěkl:

„Šéfe, ten je pyšný jako páv. Já už se na něj nemůžu dívat, na toho nafoukance. Já jsem jenom Steve Gallup, a moje jméno není tak slavné jako jeho! Ale už teď vím, že ho vyřídím!“

„Jo, ten jen blafuje a chce nám nahnat strach,“ zazubil se druhý muž zle. „Jenom blafuje! Včera si domlátil - ruce o Hawleeho. Dneska nemůže být tak rychlý! Jenom se nedej, šéfe!“

Hitt Champ pořád ještě přemýšlel.

Představoval si tu záležitost jednodušeji. Dospěl k názoru, že svůj formát trochu přecenil. Stojí před ním člověk, který chce všechno dovést až do konce.

Champ najednou zalitoval svého povýšeného vystupování ze včerejška. Pochopil konečně, že buď bude muset přiznat barvu, nebo bude napříště považován za chvastouna. Teď prostě musí jednat.

Chtěl už začít, když tu cosi odvedlo jeho pozornost.

Zprava se prachem vozovky blížil jakýsi muž. I Adam Lane ho zahlédl koutkem oka.

Byl to jednoruký majitel poštovní linky Buck Waynelee.

Ve své jediné ruce držel brokovnici, jejíž hlaveň byla upilovaná – velmi nebezpečná zbraň. Když byl Waynelee dostatečně blízko, zvolal chraptivě:

„Já jsem tu taky! – Chtěl bych v tomhle kousku taky hrát! S touhle věcičkou!“

„Kliďte se k čertu, člověče!“ řekl Adam, ale neodvrátil pohled a neustále sledoval Hitta Champa a jeho oba střelce.

A najednou se Hitt otočil. Jeho zavalité tělo se otřáslo takřka nezvládnutelným vztekem.

Pomalu se odpotácel k létacím dveřím a zmizel v nich.

„Pojďte! – Teď už ne!“ křikl krátce přes rameno na své lidi.

Ti dva bývalí boxeři se hned vydali za ním jako velcí poslušní psi. Pistolníci se ovšem očividně otřásli odporem.

„Tak spusťte aspoň vy, když váš šéf má plné kalhoty!“ zvolal Buck Waynelee a přistoupil ještě blíž. Nebezpečnou brokovnici spustil, takže její hlavně teď mířily do země. Ale stačilo ji jen zvednout a nebyl by jistě o nic pomalejší než oba pistolníci.

Ti najednou dostali rozum.

„Ne, teď ne – někdy později,“ zavrčel Steve Gallup. Otočil se a odešel za Hittem Champem do salonu. Druhý chlapík vysunul bradu, takže jeho úzký obličej se zahnutým nosem teď vypadal jako srpek půlměsíce.

„To jste neměl dělat, Waynelee! Ach, teď už je mi jasné,

proč se Revolver-Lane chová tak pyšně! Ale co udělá, až budete mrtev a nebudete moct držet brokovnici, Waynelee?“

Po těch slovech opustil scénu i tento muž, který si tady říkal Timothy Keene.

Adam se obrátil k majiteli poštovní linky.

„Moc jste mi nepomohl, Waynelee. Byla to moje vlastní věc!“

„Moje poštovní kočáry a povozy jsou neustále přepadány. Hitt Champ mě chce, zruinovat a pomocí prostředníků skoupit můj majetek. Hledám dobrý důvod, abych mohl Hitta Champa udat. Vždycky budu stát po boku muže, který je Champovým nepřítelem. – Škoda, že práskl do bot.“

Buck Waynelee to zlostně zavrčel, otočil se a kráčel pryč.

Adam Lane se ohlédl.

Všude, v uctivé vzdálenosti, stáli zvědavci. Polovina městečka viděla, jak Hitt Champ vyklidil pole. Adam Lane věděl, že teď teprve nemůže odjet pryč.

Když z města odjedu, bude Waynelee sám, pomyslel si trpce.

Nepociťoval vděk vůči jednorukému muži, ale cítil se povinen tady zůstat, aby Waynelee, který doufal v boj, odkryl karty a odvážně se postavil proti Hittu Champovi, nezůstal sám.

Adam se obrátil. Musel se zamyslet. Pomalu se loudal k protějšímu chodníku, vyhoupl se na něj a odcházel pryč.

„Jestli je Hitt Champ v tomhle městě prvním mužem, pak se s tou porážkou nesmíří,“ zamumlal si sotva slyšitelně.

Blížil se k nádraží a brzy zahlédl mezerou mezi domy ohrady pro dobytek, který se nakládal na vagóny. Nad zemí se tam vznášela oblaka prachu. Z dálky bylo slyšet

bučení dobytka.

Od prvních domů se blížil do města jezdec.

„Ženou nová stáda," křičel mladý kluk pronikavě. „Lidi, ženou sem další tři stáda!"

Vykřikoval to pořád dokola a projížděl městečkem dál.

Buck Waynelee dozíral na naolejování osy starého poštovního kočáru, když do dvora vešel Adam Lane.

„Chtěl bych koupit dobrého koně – a vy přece máte i stáj," zamumlal Adam mírně a zkoumavě se zadíval do hnědých očí jednorukého obra.

V nich se teď objevilo jisté opovržení.

„Tak, koně chcete! Well, budete potřebovat pořádné zvíře, jestli budete chtít utéct Hittu Champovi," řekl pak Waynelee drsně.

Adam se usmál a zavrtěl hubenou hlavou.

„Tak to není, Waynelee. Přišel jsem se sedlem a chtěl bych k němu koně. V dalších dnech si prohlédnu okolí města. – Začíná se mi tady líbit čím dál tím víc."

„To asi dělá fluidum Hitta Champa," usmál se Waynelee trpce, ale v očích mu pohrával opovržlivý výraz.

„Za hlavní stájí mám venku pár dobrých zvířat. Pojďte, Lane!"

Pomalu se loudali úzkou uličkou mezi stájemi a zastavili se před břevny ohrady. Ve Wayneleeových očích se teď podivně zablýsklo. Zkoumavě se na Adama podíval a ukázal do ohrady.

„Támhle ve stádě jsou dva nebo tři celkem dobří koně. Ale já vám s výběrem nepomůžu, Lane."

Usmál se a pak mírně dodal:

„Je to pro mě velice napínavé, když si někdo vybírá koně. Lane, ať už si vyberete jakékoliv zvíře, musíte za ně

zaplatit dvě stovky dolarů.“

Adam opětoval úsměv jednorukého obra. Dívali se přitom jeden druhému do očí – a najednou mezi nimi přeskočila jakási jiskra. Rozuměli si, ačkoliv se na sebe jen dívali a usmívali.

Adam přikývl a vrhl pohled na celé stádo v ohradě. Byly tam na dva tucty koní. Za některé z nich by bylo i padesát dolarů hodně, protože za průměrného koně se platilo dvacet až třicet dolarů a občas jste k němu dokonce dostali i sedlo.

V ohradě byl však i ten nejhorší kůň nad průměrem. Adam se teď podíval důkladněji a zjistil, že některá zvířata mají opravdu hodnotu pětinásobku průměrného koně.

Waynelee ho zvědavě sledoval a jednou si s neskrývaným vzrušením přejel rukou po obličeji. Adam se pořád ještě díval a pak se usmál.

„Bucku,“ řekl. „Jste dobrý koňák. Takže za dvě stě dolarů si můžu vybrat koně?“

„Tak jsem to řekl – a za tím stojím, Adame Lane,“ zavrčel Waynelee a odfrkl vpadlým nosem, který vypadal jako podivný brambor. A v očích mu ještě víc zajiskřilo.

„Vidím dva nebo tři koně,“ řekl Adam pomalu, „za které jsou dvě stovky směšně málo – jo, byli by dokonce i za dvojnásobnou cenu…“

„Zatraceně – k čertu, Adame! Vy jste za poslední rok jediný člověk … Ale možná považujete za cenné ty nepravé koně! – Ach!“

„Vy jste rošťák, Waynelee – schválně jste zanedbával nejlepší koně ze stáda, abyste si pokaždé mohl zahrát tuhle hru s koňskými handlíři. Jenže dávejte pozor, Bucku, za dvě stě dolarů si vezmu to nejlepší zvíře z ohrady. A už teď vím, že by to mohl být ten nejlepší hřebec na tisíc mil široko daleko. Ohó, Bucku. Se mnou si moc nepošpásujete!“

„Náhodou to bude náramná legrace, Adame! Protože to nejlepší zvíře nenajdete! No jenom vybírejte. A jestli nasednete na jednoho koně, pak vás s jiným jistě porazím. Nepodaří se vám to! Vsadím se, že toho pravého nenajdete – vsadím se o toho koně samotného! Ach, už celé měsíce jsem čekal na člověka, který alespoň trošku rozumí koním! – Tak co, Adame Lane?“

Ten se opřel předloktím o nejhořejší břevno ohrady a bradu si položil na hřbet dlaně.

Nějakou dobu tak zůstal bez hnutí a jen oči mu jezdily sem tam.

„Ta šedá klisna je skvělá,“ řekl po chvíli. „Je určitě rychlá jako vlaštovka, ale má na můj vkus příliš vysoké nohy. V horách by jí mohly tak dlouhé nohy překážet.“

„Správně – je rychlá jen na rovině – ovšem, velice rychlá,“ zavrčel Buck Waynelee.

Jeho oči sršely vzrušením – skutečně vychutnával, jak si zvláštní člověk vybírá neobyčejného koně.

Adam pokračoval po malé chvilce dál. Hlavou ukázal k hnědému valachovi.

„Tenhle je taky třída – když se tak na něj dívám, vlastně nejvyšší třída! Jenom kdyby měl o malinko silnější zadní běhy, bylo by na něm všechno dokonalé. Ne ne, tohle není váš nejlepší kůň Bucku!“

„Zatraceně,“ zavrčel a otřel si rukou obličej, poznamenaný souboji a tvrdým životem.

Adamův pohled ulpěl na valachovi zbarvenému jako lev. Zvíře bylo obrovské. Byl to nesmírně veliký kůň a vážil jistě na sedm metráků. Ale měl tak dokonalé proporce, že vůbec nevypadal těžkopádně.

„Ten žlutý je rychlý a silný,“ zamumlal Adam rozvážně.“ To je nejsilnější zvíře v ohradě! Skvělé svaly! A ze čtvrtiny je v něm divoká krev. – Všechno je na něm dokonalé. Jenže potřebuje neustále dobrou potravu. Ne ne,

Waynelee, tenhle to taky není. Dobrý kůň musí vydržet jet sedm dní stepí a…“

„Stačí, Adame,“ zabručel Buck Waynelee, který už to nemohl vydržet. „Sám vím, že potřebujete koně, který se nasytí i hrstkou slunečnicových semínek.“

Adam se zase usmál a ukázal na rozcuchaného poníka.

„Tenhle by to mohl být – zpola vlk. Ten poběží, dokud nepadne. Ten se teprve po dvaceti mílích pořádně zahřeje. Ale cosi na něm nesedí – nevím co – můj instinkt mě prostě před tím zvířetem varuje. Ne, tohohle pinta nechci.“

„Zatraceně,“ zamumlal zase Waynellee, a teď už byl jeho hlas velice roztrpčený a rozmrzelý.

„Budu fér,“ řekl po chvíli mírněji. „Ten pinto neumí plavat. Vyšplhal by se sice třeba i na strom a honil veverku, ale nikdo ho nedostane do vody. A když tam tu bestii dostanete, jde jako sekera ke dnu. Ta potvora neumí plavat – to je to, co na něm nehraje, Adame. Možná má kosti ze železa a naplněné olovem – nebo možná jeho duše dřív sídlila v těle utopené kozy. No, Adame, když dokonce vycítíte, že s koněm není něco v pořádku, tak se asi musím poddat. – Proto vám dobrovolně řeknu, že ten ryzák támhle je můj nejlepší kůň.“

Poslední slova zabručel takřka rozzlobeně, ukázal rukou na nádherné zvíře a pak začal nesrozumitelně nadávat.

„Vy starý lišáku,“ usmál se Adam. „Vy zatracený, prolhaný a bláznivý lišáku!“

Neřekl to ale rozzlobeně nebo s despektem, ale spíš soustrastně a s pochopením. Oči mu přitom podivně jiskřily a bezděky položil Waynelleemu ruku na rameno.

„Teď jsem poražen,“ zavzlykal Buck Waynelee. V obličeji mu zacukalo. Přikyvoval.

„Jo, vy jeden lháři. Ten ryzák to taky není.“

„Adame, chtěl jsem vás oklamat. Ten ryzák je můj

druhý nejlepší kůň. A protože jste mě přistihl při podvůdku, daruji vám své nejlepší zvíře.“

Zaváhal. Jeho oči neklidně těkaly po ohradě.

„Kdybych měl obě ruce, neprodal bych ho. Jenže já můžu jezdit jen na klidných zvířatech. Pro něj nejsem dost dobrý jezdec. Adame, jestli ho najdeš, rozumíš koním víc, než všichni ti nafoukaní honáci tady v kraji. Potom bude tvůj. Protože budu vědět, že umíš výborně zacházet nejen se svou zbraní, ale i se svým koněm. – No tak, kde stojí?“

Adam přejel zvířata ještě jednou pohledem.

A najednou mu bylo všechno jasné.

Spatřil ho a usmál se zlostně a překvapeně zároveň, protože ho už třikrát přehlédl a sotva si ho všiml. Nebylo ovšem divu – byl to rozcuchaný valach neurčité barvy – ani šedý, ani hnědý. Vypadal spíše jako obrovitá pouliční kočka, než jako pořádný kůň.

A přece – lstivé a chytré oči, jimiž se na muže díval, ho prozradily.

„To je on – tenhle střapatý kozel je to! Waynelee, co jsi s ním udělal? – Aha, teď vidím, že se narodil ve stepi a že tam i vyrostl. Je samá šlacha! A přitom jsem ho skoro pokládal za kříženec mezi velbloudem a kozou. – To je on, Bucku! Třebaže vypadá, jako by měl v příští chvíli pojit věkem nebo podvýživou! To je on! Tohohle vyveď, Bucku!“

„Vezmi si ho – a je tvůj,“ zavrčel Buck Waynelee nakvašeně. Otočil se.

„Charley!“ zakřičel rozezleně a odkudsi se objevil kluk.

„Šéfe?“

„Přines z hotelu sedlo pana Laneho.“

Adam Lane to všechno už neslyšel. Protáhl se pod břevnem ohrady a kráčel k ošklivému zvířeti. Najednou se zastavil a zeptal se přes rameno:

„Hej, Bucku, jak se jmenuje ten šereda?“

„Adam!“ zakřičel Waynelee a najednou se z plna hrdla rozesmál.

„Adam! Jako ty, chachacha!“

„Nedělej vtipy, Bucku,“ zahřímal Adam, ale když se zase otočil ke zvířeti, všiml si změny, která po vyslovení toho jména s valachem nastala.

Zvedl hlavu a celé tělo se mu napjalo. Nasál vzduch a v očích se mu blýskalo. Lehce podupával, odfrkl a zahrabal přední nohou. Pak se dal do klusu a chtěl proběhnout kolem Adama.

Ostatní koně odběhli do vzdálenějšího kouta ohrady, když se do ní Adam protáhl. Teď všechno jen s odfrkováním a podupáváním sledovali.

Adam zastoupil druhému Adamovi cestu.

„Hej, bráško,“ řekl mírně, „právě jsem si tě koupil. Tvůj pán je zatracený lišák – protože jenom chytráci a idioti se vzdávají takového koně jako jsi ty. – Pojď, Adame, tak jenom pojď! Koukej, nepřinesl jsem si žádné laso – a ty jsi natolik chytrý, že se hned domluvíme takhle! – Tak pojď, Adame! Co říkáš, budeme fajn kámoši? – Žádné ostruhy – žádné laso – nikdy bič. Pojď, kámo! Pode mnou budeš mít dálky otevřené. Brzo se dostaneme za kopce a dál. No, Adame – pojď, tak jenom pojď!“

Adamův hlas zněl mírně a téměř melodicky. Podržel před ošklivým a přesto tak skvělým zvířetem otevřenou dlaň.

Nehýbal se a jen pronášel dál vlídná slova.

Doufal, že to chytré a inteligentní zvíře instinktivně vytuší smysl těch slov – že pochopí, že tady stojí člověk, který mu nabízí čestné partnerství a přátelství – že mu chce nabídnout své srdce a za to vyžaduje věrnost a lásku.

Chvíli tak stáli proti sobě. Ošklivý valach neustále větřil. Pořád stříhal ušima. Odfrkával a hrabal nohou. Pak to vypadalo, jako by chtěl projít kolem Adama k Bucku

Wayneleemu.

A najednou se otočil a vyrazil.

Adam se nepohnul, i když mu blýskavé podkovy prolétly jen několik centimetrů vedle tváře. Ne, nepohnul se. Už toho chytrého a tvrdého koně poznal.

A utekl mu šťastný výdech – protože když se valach tak bleskurychle otočil, tu teprve Adam poznal, jaká výbušná síla se v tom stepním koni skrývá.

Kůň Adam teď doslova vyzývavě zařehtal. A zase se obrátil a blížil se k muži. Za chvíli mu olízl dlaň, opět se stáhl a naslouchal neustále znějícímu hlasu, který občas říkal nesmyslná slova – ale slova, kterými ho získával.

Zvíře pak udělalo půlobrat, pohodilo hlavou a nasálo vzduch, který voněl širokými prériemi, sluncem, prachem, šumícími lesy a tekoucími potoky.

Zvíře podivně odfrklo.

A když k němu Adam přistoupil a poplácal ho po šíji a po hrudi, najednou mu vsunulo měkký čumák pod paži.

Adama se zmocnil blažený pocit. Jen zřídka zažil radost a občas ho zradili lidé, které považoval za přátele.

Jen zvířata ho nikdy nezklamala.

„All right, Adame, fajn," šeptal vlídně. „Táhne tě to do dálek. Už tě omrzelo žít v ohradě. No a já jsem vlk samotář a nikdy nevydržím dlouho na jednom místě. Daleko na severu na nás čeká kousek půdy – ohromný kousek – divoké a krásné země. Později, až budu hotový tady ve městě, se tam vydáme. Prohrábl valachovi rozevlátou hřívu a stoupl si vedle něj. Chtěl ho odvést k vratům, ale tu mu pohled padl na užaslé přihlížející muže, kteří se tady mezitím sešli.

Buck Waynelee stál pořád ještě u ohrady. Nehýbal se a jen hleděl doširoka otevřenýma očima na muže a koně a v obličeji mu občas bolestně zacukalo.

Kluk se sedlem také užasle hleděl.

A pak tady byla ještě ona dívka – Nell Normanova. Měla na sobě jezdecký úbor a chtěla si patrně vyjet. Jenže na to zapomněla – alespoň na malou chvíli, protože se dívala a sledovala scénu, jak tvrdý muž a ošklivý, ale nepřekonatelný kůň uzavírají přátelství. A způsob, jakým se to udalo, byl jedinečný.

Buck Waynelee se zase pohnul.

„Patří tobě, Adame Lane – koupil jsem ho před půl rokem od člověka, kterého ve městě pověsili na stromě. Byl to vrah, ale na svého koně byl hodný. Peníze z prodeje jsem poslal jeho matce k Missouri. Chtěl jsem si Adama nechat jako jezdeckého koně, ale je ho pro mě škoda. Je to bojovník a má rád dálky jako orel. Jsem teď moc rád, že bude patřit tobě, Adame Lane."

Po těch slovech přistoupil k vratům a otevřel je. Adam velikého hubeného valacha vyvedl.

„Kromě mě k sobě ještě žádného člověka nepustil – a dokonce i já jsem se s ním spřátelil jen za přispění jeho dřívějšího pána," povídal přitom. „Tys to zvládl sám, Adame. – No, i to bylo pro mě velice výmluvné. Adame, jestli na tebe Hitt Champ ještě jednou vyjede, pak budu na tvé straně tentokrát z jiného důvodu."

Po těch slovech se rychle otočil a odešel. Adam se za nimi díval, dokud Buck nezmizel za rohem stáje.

Adamovi Lane bylo jasné, že má teď ve městě dobrého přítele.

Podíval se na Nell Normanovou, které její jezdecký úbor náramně dobře padl.

Její hezká tvář byla trochu zardělá a v očích měla výraz, jako by se právě probrala ze sna.

Protože nic neříkala a jen se na něj podivně dívala, ucítil najednou nutkání donutit ji k nějakému rozhodnutí. Chtěl najednou vědět, co řekne, když ji pistolník vyzve na společnou projížďku.

Podivně se usmál a vlídně řekl:

„Chcete si vyjet, madam? Směl bych vás doprovodit? Nebo by vám byl můj doprovod nepříjemný? – Nedokážu si představit půvabnějšího průvodce po okolí Permitu.“

Zmlkl, pořád se ještě usmíval a čekal, že ho břitce odmítne.

Ale ona jen vážně přikývla.

„Jistě,“ řekla, „alespoň se nemusím obávat obtěžování těch sprosťáků. Budu velmi ráda, když mě doprovodíte, Adame Lane.“

Obrátila se ke klukovi, který pořád ještě užasle čekal s Adamovým sedlem na zádech.

„Mého koně, Charly! Nechci nechat pana Laneho čekat.“

Adam byl více než překvapen. Stávalo se zřídka, že dívka dobré pověsti si vyjela v jeho doprovodu. Dosud byl vždycky dobrý jen k tomu, aby pro takové dívky nebo jejich rodiny udělal pořádek v nějakém zdivočelém městě – ale přitom zůstával vždycky Revolver-Lanem, na jehož rukou lpěla krev, byť krev banditů a vrahů.

Ukryl své rozpaky tím, že si vzal od kluka sedlo a obrátil se k valachovi. Za ním doznívalo cinkání dívčiných ostruh. Chlapec šel za ní do stáje.

Čtyřnohý Adam se nechal klidně a ochotně osedlat. Jednou otočil chytrou hlavu a radostně si odfrkl.

„Adame,“ řekl Adam Lane svému koni, „ona jede ,s námi. A ty máš srst rozcuchanou jako vlk. Ona pojede určitě na klisně s hedvábnou srstí. Vsadím se, že se budeme velice lišit. – No, já tě budu od zítřka dvakrát denně hřebelcovat. A vsadím se, že i ty pak budeš vypadat o trochu lip.“

Skončil, obešel ještě jednou valacha a pak plavným pohybem, s lehkostí dokonalého jezdce nasedl.

Pomalu projel uličkou mezi stájemi a dorazil na výjezd

na cestu. Pod velkými a mohutnými příčnými trámy brány se zastavil a čekal.

Ostrým pohledem přitom zkoumavě a ostražitě přejížděl sem a tam.

Z toho, co se odehrávalo na cestě, mu neušel ani nejmenší detail.

Adam náhle zaslechl divoké bučení krav. Nejprve si myslel, že sem doléhalo od ohrad u nádraží, ale velice rychle pochopil, že to tak není. Tento sílící hluk se valil z opačného konce města a bylo už slyšet i temné výkřiky a výstřely z koltů.

Za sebou uslyšel dusot kopyt dívčina koně. Rychle otočil hlavu a uviděl, že správně a jistě sedí v sedle ryšavé klisny. Srst nádherného zvířete se skutečně leskla jako hedvábí.

„No, Adame Lane – tak jedeme – po hlavní ulici.“ Zavrtěl hlavou. „Moment, slečno Nell – tam se něco děje. Vypadá to, jako by nějací pobláznění honáci hnali krávy středem města. – Támhle.“

Rychle zvedl ruku a ukázal na severní okraj města. Tam se teď vynořil jezdec z mohutného mračna prachu, které se rychle šířilo mezi řadami domů. Z prachu se pak vynořily rohaté hlavy sehnuté až k zemi.

Všechno se seběhlo tak rychle. Jezdec před stádem s křikem projížděl ulicí:

„Jipíí! Hééj! – Uvolněte cestu, lidi! – Nějací blázni si tady zkoušejí ďábelskou zábavu!“

Muž, šedovlasý kovboj, to vykřikoval pořád dokola. A za ním se valilo stádo.

Převracelo vozy. Strhlo i několik osedlaných koní, kteří čekali přivázáni o břevna na své pány před obchody.

Břevna se s praskotem lámala pod náporem dobytka.

„Bože můj, teď už dokonce ženou krávy středem města!“ zvolala Nell Normanova rozezleně vedle Adama a chtěla se rozjet.

Strhl jí uzdu.

„Nechtě toho! Tahle zvířata nedokáže nic zastavit! Jen by udusala cestu a rozprchla by se po městě, kdyby se někomu podařilo je zadržet – ale to by asi dokázalo jen stádo buvolů!“

Adam zvolal poslední slova zlostně a jeho prudký vztek platil dosud neznámému hlavnímu honákovi stáda.

První vlna dobytka byla vzdálená necelých padesát yardů. Adam zahlédl, jak se na druhé straně stáhly hrající si děti do boční uličky. A chtěl se otočit k Nell Normanově, aby jí řekl pár slov, když vtom, téměř už s odvráceným pohledem, zaregistroval v ústí uličky rychlý pohyb. Okamžitě se v sedle zase otočil – a spatřil děvčátko s plavými vlasy. Ačkoliv se uměl ovládat, teď pronikavě vykřikl a zaslechl, jak i Nell vedle něj zoufale křičí.

Ale jejich hlasy v řvaní dobytka a v dunění kopyt zanikly.

Dítě se teď dostalo doprostřed silnice a první vlna rohatých hlav už byla vzdálena necelých třicet yardů.

Zdivočelé stepní krávy se řítily rychlostí klusajících koní.

V hlubokém prachu vozovky dítě běželo zjevně pomaleji – a upadlo. Možná dostalo v uličce strach, když zaslechlo řev bučících krav a dusot kopyt a chtělo za matkou nebo alespoň do domu rodičů. Děvčátko každopádně vyběhlo z bezpečného úkrytu v boční uličce, aby přeběhlo na druhou stranu ulice, ještě před pádícím stádem.

Malé blondýnečce by se to asi podařilo, kdyby neupadla.

Adam slyšel, jak Nell vedle něj křičí.

A pak vyrazil. Udělal to s divokým výkřikem a ošklivý valach pod ním zareagoval okamžitě.

Och, jak chytré bylo to zvíře! Hned při první vyjížďce byli kůň i jezdec postaveni před úkol, který by dal zabrat i dokonale sehraným kamarádům.

Ale valach při Adamově výkřiku vyrazil jako vlk. Vyrazil a proměnil se v letící stín – ve vlaštovku.

A zatímco se Adam řítil na rychlém zvířeti k děvčátku, aby ho zachytil ještě před první vlnou valícího se dobytka, spatřil napravo od sebe, jak z jednoho dřevěného domu vyběhla zoufalá žena. Spatřil ji pouze na zlomek vteřiny, protože se musel věnovat jiným věcem, ale pochopil, že je to matka onoho dítěte, která ve strachu a jako smyslů zbavená běžela přímo pod kopyta stáda, protože mu byla blíže než dítě.

Adam opět vyrazil pronikavý výkřik, který dokonce přehlušil řvaní dobytka.

Pak strhl koně a sehnul se ze sedla. Malá dívenka vstala – a hrůzou se ani nehýbala.

Necelé dva yardy od ní se objevila mohutná lebka vedoucího býka stáda.

Zatímco skvělý valach se otočil na zadních, Adam se sklonil hluboko ze sedla. Dlouhou rukou k sobě vytáhl děvčátko.

A Adam, ošklivý valach a blesk mezi koňmi, který měl stejné jméno jako jeho nový pán, rychle vyrazil vpřed, pak zahnul doleva.

Těsně před stádem dorazil do dvora.

Adam držel plačící dítě v náručí.

Když valacha opět otočil, venku na ulici produsalo kolem stádo. Nevšímal si toho a pohlédl na ztuhlou, sinalou tvář Nell Normanově. V jejích vytřeštěných očích se zračil strach a zoufalství. Seděla bez hnutí na své nádherné klisně, ale teď se najednou roztřásla.

V hustých kotoučích se začal do dvora valit prach. Adam přijel těsně k Nell.

„Sesedněte, Nell! Sesedněte a postarejte se o to dítě!“

Poslechla ho mechanicky a pronikavě přitom zvolala:

„Ta žena! – Ta mladá žena! Viděla jsem jasně, jak tam pod stádem ...“

Zmlkla, protože náhle jí selhal hlas.

Adam jí podal plačící dítě.

Pak se u nich najednou objevil Buck Waynelee a další muži, kluk ze stáje, vozkové a pár dalších, kteří pracovali pro Wayneleeho.

Všichni šeredně nadávali.

Venku pořád ještě dunělo řvoucí stádo a stále hustější prach zahaloval slunce. . Adam seděl bez hnutí v sedle.

Shlížel na Nell, která držela v náručí dítě a v jejímž obličeji bylo stále ještě vidět zoufalou hrůzu.

Viděla, jak se matka té maličké dostala pod kopyta stáda, pomyslel si hořce.

Najednou k němu přistoupil Buck Waynelee a položil ruku Adamovi na stehno.

„Tohle město potřebuje šerifa, Adame,“ řekl Waynelee klidně.

„Tvrdou pěst,“ dodal klidně. Pomalu ustoupil a zvedl ruku do výšky.

„Ať je proklet ten, kdo by tomuhle městu dovedl pomoci ke klidu a zjednat průchod právu, a neudělá to, protože myslí jen na své vlastní věci!“

Zvolal to zlostně a vztekle. Oči měl přitom zarudlé prachem – nebo zlostí.

„Každým dnem je to v tomhle městě horší! Hitt Champ a jeho kumpáni to tak chtějí. A protože v divokém městě se jim lip hrabou peníze, musí slušní lidé ...“

„Dost, Bucku!“ zvolal Adam tvrdě. Narovnal se v sedle a pohlédl skrz prach.

Stádo už se téměř převalilo celé. Byly to jistě na dvě tisícovky krav.

Teď se objevili jezdci. Povykující a střílející z koltů a práskající bičem.

Byli to divocí honáci toho stáda.

Pak hluk ustal.

Nell Normanova přeběhla se vzlykajícím dítětem přes ulici do svého hotelu. Adam pořád ještě seděl v sedle, ale upíral pevný pohled dolů na – Bucka Wayneleeho.

„Já toho hlavního honáka dostanu," zamumlal najednou. „Pojedu k nádraží a toho zatraceného všiváka zastřelím..."

„Připni si hvězdu a jeď k nádraží jménem města Permit. Adame, synu, zapřísahám tě! Pojď se mnou! Soudce tě uvede do úřadu – a pak dostane všechno konečně nějaký rozumný smysl. Co bude městu platné, když si tady budeš vyřizovat soukromé účty! Adame, pokud se to neprovede správně, budeš jen obyčejný lump. Všechno musí proběhnout podle zákona a práva – jinak to městu nepomůže! Pomysli na tu malou holčičku! Ta už teď nemá mámu! Zatraceně, teď se probere i spousta poseroutků, co až dosud takové věci přehlíželi. Konečně si uvědomí, že jednoho dne se něco takového může stát i jejich rodinám! – Pojď se mnou k soudci, Adame."

Ten ještě krátce zaváhal a pak přikývl.

„Dobrá! – Na hodinu budu v tomhle městě šerifem!"

A jel vedle jednorukého obra, který dělal mohutné kroky přes ulici a kolem shluku lidí, kteří si prohlíželi tělo mladé ženy rozdupané stádem.

Adam si odplivl, když byli dál.

„Zatracení lidi," zavrčel roztrpčeně. „Proč si nevezmou zbraně a nevydají se za těmi lumpy? Stojí tady a čumí – a v duchu jsou rádi, že jsou zdraví a že můžou zase dál hrabat prachy. – Jsou to blázni! A za takové kreatury se mám

jít bít?“

„Jednoho dne se budou bít i oni,“ zavrčel Buck Waynelee. „A v tom chumlu je určitě spousta takových, kteří jen čekají na někoho, kdo by je vedl. – Ty jsi úplně bez sebe, Adame!“

Dostali se k soudcovu domu a s nimi sem přijelo ještě několik dalších mužů.

Bankéře Lee Cottona už Adam znal a advokáta rovněž. Pak ještě přišel majitel obchodu Ben Miller a v soudcově místnosti se shromáždilo několik dalších mužů, když Adam s Wayneleem a ostatními vstoupili.

„Soudce, uveďte ho do úřadu a dejte mu šerifskou hvězdu,“ řekl Buck Waynelee burácivě. „Protože nám předvede k potrestání vedoucího honáka toho stáda. Nebo toho chlapa, když bude klást odpor, zastřelí. Musíme už konečně něco začít dělat pro bezpečnost našich občanů a hostů města. No tak, soudce?!“

Soudce s dravčím obličejem se zadíval na Adama Laneho. Malé oči měl tak přimhouřené, že sotva bylo vidět panenky. V záhybech jeho zarudlého krku poskakoval velký ohryzek.

Najednou se ostře rozhlédl po místnosti.

„Konstatuji, že zastupitelstvo našich občanů je přítomno téměř v plném počtu. – Několik džentlmenů ovšem chybí, ale ti by stejně nebyli proti tomu, aby se pan Lane stal šerifem v našem městě. Má někdo něco proti tomu, abych dal panu Lanemu hvězdu?“

Zeptal se rozvážně, ale v jeho očích se lstivě zablýsklo.

Majitel obchodu zvedl ruku.

„Nejsem sice proti – ale co, jestli nás Revolver-Lane nebude moci bránit? Když ho zastřelí, pošle nás Hitt Champ k čertu, že jsme proti jeho vůli dosadili šerifa, který ...“

„S tím ovšem musíme počítat,“ usmál se soudce

potměšile. „Máme ovšem pořád naději, že ani Hitt Champ nepřežije. – Možná se některým z nás povede velice špatně. Ale to je dobré, protože tím budeme nuceni, abychom se postavili rozhodně za Adama Laneho. Dost jsem o něm slyšel, abych se na něj spolehl. Dal do pořádku mnohem divočejší města, než je naše."

Po těchto slovech udělal krátký posunek, otevřel šuplík svého psacího stolu, vytáhl z ní blýskavou hvězdu a vstal.

V kloubech mu praskalo, když obešel stůl a zastavil se před Adamem.

„Přísahejte, Adame Lane, že uděláte všechno, co prospěje budoucnosti města."

„Přísahám, že budu jednat podle práva a zákona." Adam se drsně usmál. „A když mi dáte hvězdu, musí vám hned být jasné, že si občas vykládám zákon a právo po svém – ale jen ku prospěchu tohoto města a jeho řádných obyvatel. – A budu moci ukládat tresty odnětí svobody do týdne a peněžní tresty až do stovky dolarů. A pokud budu chtít dát zavřít některý lokál nebo někoho vykázat z města, tak se to stane. – Když budu nosit hvězdu, nedám si do věci nikým mluvit. – Ani vámi ne, soudce! – Pokud vám to, pánové, nevyhovuje, vzdávám se toho úřadu!"

Pořád ještě se drsně usmíval a rozhlédl se kolem sebe. Díval se do rozhodných, ale také váhavých a ustaraných tváří.

„Možná děláme velikou chybu," zamumlal bankéř. „Možná se stane jednoho dne šerifem Hitta Champa," dodal.

„Vy jste ale blázen, Lee," zabručel Buck Waynelee.

Soudce Walker náhle připnul hvězdu Adamovi na vestu.

„Tady ji máte! Jste šerifem Permitu! Bohužel jsou vaše pravomoci omezeny pouze na území města. Za hranicemi platí pravomoci vyššího šerifa. Ten je teď pryč s hlídkou, aby chytil jakési lupiče. Brzy se s ním seznámíte. V

Permitu ovšem nemá co rozkazovat, protože Permit je otevřené honácké město. Bez vašeho souhlasu nesmí ve městě zatýkat. – To je vše, šerife Lane. – Co podniknete nejdříve?“

„Buck Waynelee to už řekl,“ odvětil stroze, ještě jednou se podíval na hvězdu na své hrudi a pak odešel z místnosti.

Když se venku vyšvihl na svého koně, pomyslel si trpce:

Tak už zase nosím tu hvězdu. Člověk svému údělu neujde. Zase jsem tvrdou pěstí zákona v divokém honáckém městečku. – Ať jsem jel kudykoliv, vždycky jsem narazil na podobné věci a musel jsem se s nimi potýkat – ach, k čertu s takovýmhle neveselým povoláním, které je příliš krvavé na to, aby člověku dopřálo alespoň klidné sny! Revolver-Lane, ty asi v životě nebudeš nikdy dělat nic jiného.

To byly jeho myšlenky, zatímco jel po ulici a nesl se zpříma v sedle svého ošklivého valacha.

Šerifská hvězda se v odpoledním slunci blýskala. A lidé na ulici to viděli.

Všichni pochopili, že Permit už má opět šerifa.

Adam zajel k salonu Nejlepší šance. Na verandě sedělo pár jezdců, hráčů, rančerů a prodavačů dobytka. Dívali se na něj mlčky.

Když Adam projel kolem, zaslechl, jak jeden z mužů zavolal do salonu:

„Hej, lidi! – Právě tudy projel nový šerif! Je to Revolver-Lane! Jé, on míří na nádraží! Vylezte ven, vy ochlastové a koukněte se na něj!“

Adam to zaslechl a slyšel ještě spoustu dalších slov, jel dál a ani se neotočil.

Ale tu mu přes cestu přešel jakýsi starý muž a namáhavě zamířil k jeho koni.

„Hochu,“ zasípal stařec vysíleně. „Hochu, moji dceru

právě rozdupalo stádo. Ale nemá smysl, aby ses postavil těm bídákům na odpor! – Má to na svědomí Bill Powder a jeho tlupa. Tihle lotři zastřelí každého, kdo jim přijde do cesty. Hochu, nemá smysl, aby ses nechal odstřelit – protože mé dceři to stejně nepomůže. Nechci, aby kvůli ní zákeřně zastřelili tak dobrého člověka a ...“

Starci, který ta slova ze sebe soukal stále namáhavěji, nakonec došel dech. Musel si odkašlat a zastavil se.

Ulice zahýbala doleva, vedla kolem budovy stanice, podél dlouhé nakládací rampy a pák zatáčela kolem rozlehlých ohrad na jih.

Dobytek byl ještě zaháněn do ohrady. V práci bylo na tucet divokých honáků. Na kolejích přisunovala supící lokomotiva pár vagónů. Lidé z nakládací party zatím ještě seděli jako havrani na břevnech ohrady a čekali. Pro dnešek už nebudou mít mnoho práce. Těch pár vagónů naplní velice rychle. Nové vagóny mají přijet až zítra. Stádo bude muset v ohradě strávit ještě noc. A je na tom tedy ještě líp, než dvě další stáda, jejichž kopyty zvířená oblaka prachu je teď možné vidět na západní a východní části města, protože je ženou po obou stranách kolem města a brzy se dostanou až k volným ohradám.

Před úřadovnou vedoucího nakládky stáli dva koně a teď odtamtud vyšlo několik mužů. Dva vypadali, jako by měli za sebou stovky mil tvrdého hnaní stáda.

Adam Lane už o Billu Powderovi slyšel. Nikdy tohoto obávaného desperáta a psance neviděl, ale hned ho na základě popisu poznal.

„Teď ti zloději dobytka ženou stáda do Permitu – a navíc je drze ženou středem města,“ zamumlal a jel dál.

Bill Powder právě u šéfa nakládky vyřídil potřebné

formality. Oba si výborně rozuměli, několikrát se na sebe přátelsky usmáli a pak se napili whisky.

Bill Powder chtěl nasednout a odjet ke svým lidem, když tu spatřil vysokého jezdce na ošklivém valachovi, který se k němu blížil.

A všiml si blyštící se šerifské hvězdy.

Sundal zase nohu z třmenu a otočil se ke svému předákovi.

„Hej, Rondole, co je tohle? – Blíží se sem jakýsi poutník se šerifskou hvězdou! Hitt Champ mě ujistil, že tady nebudeme mít žádné problémy. Co znamená tohle?“

A průvodce Billa Powdera, hubený, vyzáblý chlapík, pro kterého byly i kolty zřejmě těžké, tenhle vychrtlý chlapík se zle zašklebil a řekl chladným hlasem: „Jen klídek, Bille. To bude šerif Hitta Champa. Protože jinak by nejel takhle sám. Ten nám asi veze z města ty nejvřelejší pozdravy, abychom tam utratili něco ze svých peněz.“

„Ne ne,“ řekl najednou šéf nakládací party. „Tohle není člověk Hitta Champa – je to Revolver-Lane, protivník Hitta Champa. Ten vám asi něco chce. – A koukněte támhle na ty lidi. Tak vypadá dav čumilů, co se těší na to, že uvidí souboj. – Jenže s tímhle já nechci nic mít. Jsem zaměstnanec železnice a nakládám stáda!“

Rychle se otočil a odešel do své kanceláře.

Bill Powder škaredě zaklel, odplivl si do prachu a vrhl letmý pohled na svého předáka. Pak si upravil opasek se zbraní, vrhl druhý pohled k ohradě a zjistil, že jeho lidé tam skončili práci a scházejí se.

Opět si odplivl, zle se usmál a popošel o několik metrů dopředu.

Měřil dva metry a vážil jistě mnoho přes metrák. Vypadal jako vytesaný z mahagonového dřeva.

Jeho černé havraní vlasy mu spadaly až na ramena. V černých očích se mu začalo zlostně blýskat. Bez hnutí, s

palci zaklesnutými za opaskem, sledoval šerifa.

Adam Lane pomalu sesedl a popošel o několik kroků k němu. Ledabyle se zastavil pár yardů od Billa Powdera a jeho předáka a posunul si z čela plochý stetson.

„All right," řekl klidně, „hledám šéfa stáda, člověka, který hnal tohle stádo středem města."

Široká a drsná ústa Billa Powdera se teď roztáhla téměř od ucha k uchu. Byl to úsměv vlka a jeho černé oči se zablýskly, jako by to byly dvě lesklé kapky nebo knoflíky. „To jsem já – já," řekl a ťukl si levým palcem do prsou. „Byla to nejkratší cesta," usmíval se dál, „a já, Bill Powder, vždycky jdu tou nejkratší cestou. Mně nemůže nic zastavit, jasné? Jestli dobytek způsobil nějakou škodu, mělo by město uvážit, že já a mí lidé v něm za pár hodin prohýříme stovky dolarů. – Ještě něco, pane?"

„Takže jste za to odpovědný vy?" zeptal se Adam mírně.

Bill Powder svraštil zjizvené čelo a stáhl obočí.

„Jasně, já dal rozkaz a je to moje stádo a mí lidi. – Ale teď už dost! Tyhle kecy mě pořádně nudí. Tak, Kide, jdeme!"

Poslední slova platila předákovi. Pak se napůl otočil ke svému koni.

„Stát," řekl Adam chladně, „takhle to nejde, Powdere!"

„Co nejde? Člověče, dej si pozor! – Jestli se naštvu, dopadne to s tebou špatně!"

„Tvoje stádo zabilo ženu, která chtěla zachránit své dítě. Powdere, za to se teď budeš muset zodpovídat! Nejsem tady proto, že stádo se přehnalo středem města, ale proto, že přitom zemřela žena. – To je víc než jenom hrubý přestupek. A aby ani další honáci jednoho dne nepřišli na stejný nápad, Powdere, považuji tento incident za vraždu! Zatýkám tě teď pro vraždu! – Pojď sem, Powdere a dej mi svůj opasek se zbraní – nebo si to se mnou rozdej. Máš na vybranou!"

Držení Adamova těla se během posledních slov poněkud změnilo. Napřímil se a horní polovina těla se poněkud naklonila dopředu.

Jeho pravice visela podél boku a dlaň měl rovnou nad pažbou koltu.

Díval se pevně do očí Billa Powdera.

„Dej si bacha, ty blázne," zavrčel Bill Powder, „a poslouchej, co ti povím. – Já jsem Bill Powder. A támhle jsou moji lidé. Jestli tě budu muset zastřelit, abych mohl odejít z města jako svobodný člověk, strašně se rozvzteklím. A stejný vztek dostanou moji lidé! A pak bychom mohli dostat nápad, že tohle město, které má za šerifa takového idiota, prostě rozneseme v zubech. Nasedni na tu svoji herku, brácho a odprejskni! Až tě potom náhodou potkáme ve městě, nic ti neuděláme. Zmiz, člověče!"

Poslední slova vyrazil zle a nesmiřitelně. Zcela jasně dal najevo, že se nedá zdržovat. Byl obávaným zlodějem dobytka a po celých Státech na něj visely zatykače. Přijel do tohohle města se stádem, jehož původ byl pochybný a domníval se, že tady nebude mít potíže.

A teď je má.

To ho rozzuřilo.

Jeho předák, který vypadal jako tenký otazník a který nosil dva kolty tak výmluvným způsobem, že na něm bylo okamžitě poznat zkušeného pistolníka, tento předák teď pomalu pohnul levačkou a varovně ji zvedl.

„Pozor, Bille," zamumlal. „Pozor, protože tohle je Revolver-Lane. Znám ho z Abilene a …"

Zmlkl. Adam se na hubeného muže podíval. Neznal ho, ale byla spousta pistolníků, které neznal. Kdyby si jako pistolník neudělal jméno v tolika městech a táborech, ale jel vždycky jen svou cestou, nebylo by teď tak všeobecně známé.

Adam za sebou zaslechl dusot kopyt blížících se jezdců, kteří pomalu zastavovali. Neotočil se, ale doufal, že se bude bít s Billem Powderem a – zcela určitě i s jeho předákem! Powder se totiž jistě nebude chtít dát zatknout.

„Powdere," řekl, „počítám do tří! – Jo, jsem Revolver-Lane. Teď už tedy víš, na čem jsi. Pojď se mnou beze zbraně, nebo to zkus s koltem. Rozhodni se! – Jedna ..."

Dál už Adam počítat nemusel, protože Powder, aniž by vydal sebemenší hlásku, bleskurychle vytáhl kolt. Na zlomek vteřiny se podobal rozzuřenému býkovi, který chce zabíjet.

Tasil rychle, protože patřil skutečně ke špičkám pistolníků, kteří, pokud už není jiného východiska, si vždycky cestu nakonec prostřílejí.

Táhl zbraň tak rychle, že se mu najednou v dlani ohnivě zablýsklo a z hlavně vyšlehl plamének.

Jeho tvář byla přitom jako kamenná maska, jen oči měl vytřeštěné.

A v téže chvíli, kdy stiskl spoušť a Adam Lane spatřil vyšlehnutí plamene z jeho hlavně, byl Bill Powder zasažen.

Nový šerif Permitu byl o zlomek vteřiny rychlejší. S tímhle nebezpečným chlapíkem nemohl zaváhat, ale musel střílet o svůj život, který teď, protože nosil šerifskou hvězdu, patřil onomu divokému městu Permitu.

Kulka mu natrhla nepatrně ušní lalůček.

To bylo všechno, protože druhá kulka z koltu Billa Powdera se zaryla do země před špičkami Adamových bot.

Bill Powder byl mrtev, než dopadl na zem.

Adam si ho už nevšímal a okamžitě namířil kolt na Powderova předáka a v těchto vteřinách docela zapomněl na lidi z tlupy toho zloděje dobytka.

Už už chtěl hubeňoura zastřelit, když si všiml, že ten vůbec kolt nevytáhl. Tento chlapík, kterému Bill Powder

říkal „Kide“, chtěl zůstat stranou.

Lehce zvedl ruce a ukázal po indiánském způsobu dlaně. Jeho šikmo posazené oči se přitom stáhly do úzkých štěrbin, ale za nimi bylo plno nenávisti.

„No tak, kamaráde, co s tebou?“ Adam se hořce usmál a pak uviděl důvod.

Napravo od něj stál ukryt za rohem domu Buck Waynelee se svou brokovnicí. Držel ji ve své jediné ruce a oba kohoutky dvojhlavňovky byly natažené.

„Nejsem takový blázen jako Bill Powder,“ zamumlal Kid vztekle. „Však tě ještě jednou potkám, až ti nebude krýt záda brokovnice.“

Adam přikývl a otočil se.

Spatřil Powderovy lidi, kteří necelých dvacet yardů opodál seděli na koních a vypadali poněkud nerozhodně. Adam viděl předtím jen zřídka tak drsné a zle vyhlížející chlapy.

Měli tváře porostlé několikatýdenními vousy. Seděli na skvělých mustanzích a výzbroj měli prvotřídní.

Právě viděli, jak jejich šéf vytáhl kolt na šerifa Permitu – a zemřel. Viděli, že to byl férový souboj.

Ale kdyby táhl Kid, bylo by to i pro ně znamením, aby rovněž zmáčkli spoušť. Pak by zastřelili Adama zezadu.

Jenže Kid netáhl a oni všichni věděli proč, stál tam ten jednoruký obr, který na něj mířil brokovnicí s upilovanou hlavní.

Adam ještě neřekl ani slovo. Jeho pohled zabloudil do dálky. Vzadu mezi domy na okraji městečka stáli přihlížející. Vzdálenost k nim byla necelých sto yardů, ale Adam rozeznal senzacechtivý výraz ve tvářích mnohých z nich.

Zase si odplivl a klidně přistoupil ke Kidovi.

„Váš šéf je mrtev. To stádo je zabaveno, ale dostanete vyplacenou mzdu za hnaní.“

„Hej, a co bude se stádem? – Co bude s ním?“ zasípal Kid a začal se vzteky třást jako zimomřivý pes.

„Město Permit stádo zabavuje a odprodá ho,“ prohlásil Adam ledabyle. „Výtěžkem bude odškodněno dítě, jehož matku vaše stádo udupalo. Vy dostanete pouze mzdu za dny, po které jste stádo hnali. A navíc vám zakazuji vstup do města. Můžete si zřídit tábořiště tady a whisky pít mimo město. – Kide, jestli chceš proti mě táhnout zbraň, udělej to hned! Ten pán s tou brokovnicí nás nebude rušit! No tak, dělej! Na takovouhle bandu, jako …“

„Lane, co si o sobě vlastně myslíš?“ vyštěkl Kid. „Kam si myslíš, že to takhle sám dotáhneš? No však ty ještě uvidíš!“

Otočil se a zamířil ke svému koni. Když nasedl, řekl Adam opovržlivě:

„Kdo chtěl to vaše stádo koupit?“

„Lee Cotton – bankéř Lee Cotton! – A už ho koupil! Lidi a já si máme už jen vyzvednout peníze. A to taky uděláme, jen co se dáme trochu do pořádku, abychom ve městě trochu vypadali. – Šerife, jenom jděte za Lee Cottonem a ten vám pěkně vynadá, protože mu dost citelně překážíte v jeho obchodech. Lane, vy jste zatracený blázen a my vás brzy odpráskneme!“

Už se zase zcela ovládal a odjel pryč. Krátce pokynul svým nerozhodným lidem a ti ho s nadávkami následovali. Ani s sebou nevzali svého mrtvého šéfa, ale zmizeli směrem ke svému kuchyňskému vozu, který bylo vidět v záři táboráku necelou půl míli za městem. Tábořiště bylo obklopeno několika stromy. Adam se pár vteřin tím směrem díval a pak se otočil k Bucku Wayneleemu, který pomalu přistoupil k němu.

„Bucku, už jsem viděl spoustu bláznů, včetně sebe samého. Ale takový blázen, jako ty, se už asi druhý na světě nenajde.“

„Nemám co ztratit, když budu stát při tobě, Adame, jen svůj nevalný život," zazubil se Buck.

Opatrně odjistil kohoutky brokovnice.

„To stádo koupil Lee Cotton," zamumlal. „Arizona-Kid byl asi ještě trochu v šoku, protože jinak by ti to neřekl. No teda, bankéř se zabývá skupováním dobytka a nakupuje ho od lumpů. – Jak se ti to zamlouvá, Adame?"

Ten nic neodpověděl, ale zamířil do úřadovny šéfa nakládky. Muž seděl pobledlý za psacím stolem a před sebou měl položený kolt.

„Chtěl bych vidět papíry toho stáda!" řekl Adam stroze.

„Na to nemáte právo, Lane. Nemáte tady co poroučet, protože nádraží nespadá do oblasti vašich pravomocí!"

Adam beze slova prudce sáhl přes stůl a vytáhl muže za sako nahoru až těsně k sobě.

„Poslouchejte, kamaráde, hned tady na místě se to vysvětlí! Já jsem šerif tohohle zatraceného města. A já tady udělám pořádek – i kdybych k tomu musel každý den zavést stovku dalších zákonů a další přitom porušit. A jestli mi vy budete dělat problémy, tak vás ještě dnes odtud vyženu! Tak!"

Pustil ho zpátky na židli a pak se opět vlídně a ledabyle zeptal:

„Mohl bych vidět ty papíry?"

„Jo," zasípal muž a dodatečně se ještě otřásl – protože se právě díval pár sekund do Adamových očí a poznal v nich rozhořčenou a nesmiřitelnou tvrdost, se kterou tento šerif hodlá kráčet svou cestou. Věděl také, že venku leží zabitý Bill Powder, který byl pěkně nebezpečným chlapíkem.

Les Rondol, vedoucí nakládky, byl-sám dost drsný chlap. Ale teď pocítil jistý strach. Teprve nyní poprvé jasně pochopil, co to znamená, když si město najalo šerifa.

Posunul papíry přes stůl.

Adam je prohlížel.

Nedalo se nic namítat. Stádo se skládalo ze sedmi různých značek a bylo nakoupeno kdesi v kraji. Tyto nákupy a oprávněnost vypálených značek byly ověřeny šerifem.

Všechno bylo v pořádku. Pokud to stádo bylo ukradeno, bylo by obtížné to dokázat.

„All right," řekl. „Stádo můžete nechat naložit. Protože Bill Powder stádo hnal pro bankéře Lee Cottona, zeptám se samotného pana Cottona. – All right."

Vyšel ven. Buck Waynelee, který mlčky všemu přihlížel, škaredě zaklel a pak řekl:

„Všechno je to moc chytře provedeno! Ty doklady ke stádu jsou skvělé! Jsou přímo vzorově správné! Jo, ctihodný Cotton je vážně moc opatrný."

„Co je s Cottonem? – Vždyť nebyl proti tomu, abych byl zvolen."

„Cotton přišel do města, když byly koleje ještě padesát mil odtud – a velice rychle získal vliv, protože všichni ve městě potřebovali pro začátek úvěry. Jen já jsem žádné půjčky nepotřeboval, protože moje karavany nákladních vozů mi vždy něco peněz vynesou. – I Hitt Champ přišel do města, než byly položeny poslední míle kolejí. – Oba mě chtěli zlikvidovat. Jako majitelé poštovní linky by měli na kraj daleko větší vliv. Dřív to vypadalo tak, jako by Cotton a Champ neměli nic společného. Jenže to se mohlo změnit."

„Slyšel jsem, že před týdnem tady došlo k bankovní loupeži," zamumlal Adam zamyšleně.

„Jistě je tady v kraji spousta dalších banditů a vrchní šerif je jim teď v patách," dodal Buck Waynelee.

Chvatně se k nim blížil doktor Pitt Potter a soudce Walker a za nimi přicházeli první zvědavci, kteří se dosud drželi na okraji města, jako by čekali, že lidé z tlupy Billa

Powdera přece jen ještě zaútočí.

Ještě dřív, než dorazil malý doktor, naložil Adam mrtvého na koně. Podal doktorovi uzdu.

„Pokud se nemýlím, jste také v Permitu ohledačem mrtvol," zavrčel. A otočen k soudci řekl: „Soudče, zabavil jsem tohle stádo pro město. – Pokud s tím nesouhlasíte, můžete si rovnou vzít tu hvězdu nazpět."

V očích starce s dračí tváří se zablýsklo a pak muž jen nevlídně zavrtěl hlavou.

„Už je pozdě, Lane. Dostali jsme se příliš daleko a nemůžeme couvnout. Kdybyste teď složil svůj úřad a odjel z města, trvalo by jen pár hodin, a vyhnali by nás odtud, protože jsme vás udělali šerifem. – Já už jsem starý člověk, který má nejlepší roky za sebou. Zvolili mě soudcem tenkrát, když byl Permit ještě línou pokojnou osadou. – A teď bych vám chtěl, Lane, poskytnout alespoň formální oporu. Bez vás, šerife, jsem jen směšnou figurkou, kterou nikdo nebere vážně, protože nemá žádnou moc."

Po těchto slovech semkl bezkrevné rty a krátce pohlédl na Bucka Wayneleeho, který se zase opovržlivě díval na dav lidí, jenž se stále rozrůstal a vytvářel velký půlkruh.

Byli v něm zachmuření chlapi, pobudové, pistolníci, hráči, zloději, trampové – ale i řemeslníci a obchodníci a i pár žen, které měly ještě nákupní košíky.

Také Adam Lane se na ty lidi krátce zadíval. Nikde ovšem nezahlédl přívětivost, nanejvýš zvědavost a opatrnou zdrženlivost.

„Jdeme," řekl soudci. „Chtěl bych s vámi za panem Cottonem – ten totiž to zabavené stádo ..."

Lee Cotton je přijal ve své pracovně, ve které jednal i se

zvláštními zákazníky své banky. Byl oblečen vycházkově, ale vypadal trochu neklidně a vzrušeně. Na psacím stole stála láhev whisky – a sklenice. Jindy zřejmě tak opatrný bankéř z láhve popíjel.

„Posaďte se – už jsem vás čekal, protože jsem se o těch událostech doslechl."

Posadil se na okraj psacího stolu a tvrdě se zadíval na Adama Lane. Ano, byl to drsný člověk, to se teď ukázalo v jeho pohledu. Jeho masitá kyprost a lesklá pleš Adama nezmýlily – a ostatně bankéř, který působí v tak divokém městě, musí být z trochu jiného těsta.

„Lane," řekl, „jste sice v Permitu šerifem, ale ne pánembohem! – Je to samozřejmě politováníhodné, že moji lidé hnali stádo středem města, ale neměli jinou možnost."

„Dobrá, zůstaňme u těch honáků a jejich šéfa. – Copak jste nemohl najmout jiné honáky? Musel jste najmout zrovna tuhle smečku vlků? Poslyšte, Cottone, Bill Powder byl jeden z nejhorších ..."

„To vím! – V několika státech byl psancem – a byl to bandita – a jeho lidi jsou stejní lotři, jako byl on! To všechno vím, Lane! – A přece jsem ho potřeboval! Jsem bankéř, tedy obchodník! Musím své peníze vynaložit s největším efektem! – To stádo bylo za babku. Vím, že si teď myslíte, že bylo ukradeno. Ale není to tak, Lane! Na severu je pár farmářů, kteří prostě nedokážou svá stáda dohnat až na trhy. Musejí se probít drsným územím, které ještě patří Indiánům. Tihle Indiáni jim všechno pochytají. – Jenže Bill Powder byl s rudochy v přátelském vztahu. Byl jediným bělochem v širokém okolí, který směl stáda přes to území hnát, aniž by ho napadli.

Proto se stal šéfem mých honáků. Pracoval na vlastní účet a protože nakupoval lacino, byl to pro mě moc dobrý obchod. – Nevidím důvod, proč bych se do toho neměl

pouštět. Starám se čerta o to, jestli Bill Powder a jeho lidi někde něco vyvedli, pokud mi sem přiženou levný dobytek – as papíry v pořádku! Lane, nebyl jsem proti vaší volbě šerifem. Dokonce jsem tu věc podpořil. – Ale pokud mi kvůli hloupostem budete kazit obchody…“

„Mrtvá žena, která přitom zahynula, když chtěla zachránit dítě, to není hloupost, Cottone! – Bill Powder byl tedy vaším společníkem. Je mrtev. Takže, můžete si to zabavené stádo vzít, Cottone – pokud …“

Přerušilo ho zaklepání na dveře. Pak vstrčil dovnitř hlavu noční hlídač.

„Přijel kdosi od honáků a chce s vámi mluvit, šéfe,“ oznámil muž.

Lee Cotton procedil skrze zuby zaklení a pak zasykl:

„Potom – ať počká.“

„Ne,“ řekl Adam ledabyle. „Jen toho muže přiveďte. Vysvětlíme si to hned teď!“

V Cottonových očích, které jako by zastřel závoj, to opět zablýsklo. Roztančily se v nich drobounké jiskérky.

Ale najednou se krátce zasmál. Byl to zlý smích.

„All right,“ řekl svému strážci. „Pusť toho člověka sem, Joe!“

Dveře hned zapadly. Pak se ozvalo cinkání ostruh.

Objevil se vyzáblý Kid a zůstal stát ve dveřích, levičkou si krátce ťukl do okraje klobouku a zle se usmál.

„Cottone, už jste toho nafoukance vykázal do patřičných mezí?“ zeptal se nakvašeně a pravičkou přitom sjel nad pažbu svého koltu.

Lehce se přikrčil a vysunul malou hlavu dopředu. Jeho oči ve světle lampy jiskřily a stíny v jeho vpadlých tvářích z toho muže dělaly skoro kostlivce.

Kid vešel do místnosti. Účinek světla a stínů se změnil. Podobal se teď dvounohému vyhladovělému, ale velice krvelačnému stepnímu vlkovi.

Jeho poslední otázka stále ještě visela ve vzduchu.

„Příteli," zamumlal Adam klidně, „ukládám vám pokutu deset dolarů za to, že jste mne, úřední osobu, nazval »nafoukancem«. A při každé další urážce tu sumu zdvojnásobím. Och, klidně si sáhněte po koltu. – Tak by to šlo taky, Kide, jen do toho!"

Poslední slova řekl tvrdě a ustoupil přitom stranou a připravil se.

Věděl, že tenhle vychrtlý muž je zřejmě nebezpečnější než Bill Powder. Powder byl divoký lev, ale tenhle Arizona-Kid je z jiného těsta. Je zákeřný a jedovatý jako vydrážděný chřestýš.

„Šerife, jsem o poznání rychlejší než Bill Powder," zasyčel. „A velice brzy na to přijdete."

Obrátil se k bankéři.

„Stádo je v ohradách. Člověk od dráhy ho převzal. Bill Powder byl naším šéfem, ale byli jsme všichni společníci a on dostával jen dvojnásobný podíl. Jeho podíl teď připadá nám všem. Přišel jsem, abych si vyzvedl peníze za stádo. Dva tisíce kusů dobytka je to! Dostanu dvacet tisíc dolarů. Tak to bylo dohodnuto, Lee Cottone!"

Bankéř zaváhal. Podíval se na Kida, pak na soudce a nakonec na Adama Laneho. Cotton vypadal na chvíli poněkud nerozhodně. Ale pak najednou pokrčil masitými rameny.

„To není moje starost," řekl pak vlídně. „Nemám v tomto městě policejní moc. – Kide, nemohu udělat nic jiného, než tady položit peníze na stůl – zatím nemohu udělat nic jiného."

„Jasně – a to taky stačí," usmál se vychrtlý pistolník a podíval se na Adama Laneeho blýskavým pohledem.

Ten mlčky vyčkával. V místnosti na chvíli nastalo takové ticho, že bylo slyšet tikání hodin. Najednou se pohnul soudce a ustoupil do kouta.

Adam a Kid se na sebe pořád nehybně dívali.

Pak ale začal škaredě klít Lee Cotton.

„Šerife," vyštěkl, „vy bláznivý pistolníku, já..."

„Přineste peníze a položte je na stůl," řekl Adam chladně a krátce pohnul rukou. Jeho pohled ulpíval dál klidně a chladně na Kidovi.

A zlý pistolník najednou vycítil sebedůvěru onoho vysokého plavovlasého muže. Kid se tím pocitem neznatelně zachvěl, ale zaťal zuby. Opětoval Adamův strnulý pohled a doufal, že tak otřese sebejistotou svého protivníka.

Lee Cotton zamířil k trezoru. Velmi rychle ho otevřel a zůstal nehnutě stát. V jedné z přihrádek ležel nabitý Derringer. Cotton na okamžik pocítil pokušení.

Ale pak přece jen nesáhl po zbrani, ale vyndal několik svazků bankovek, naučenými pohyby je spočítal a pak je přinesl na stůl.

„Tady jsou ty peníze," řekl chraptivě a hned se stáhl až. ke zdi.

Kid se pomalu pohnul. Když byl u stolu a odtáhl dlaně od pažby koltu, aby si peníze vzal, Adam Lane řekl klidně a mírně:

„Takhle ne – vezmeš si jen dva tisíce dolarů, Kide. Zbytek peněz necháš ležet. Ty peníze jsou podle zákona města zabaveny. Kide, pokud si vezmeš víc než dva tisíce, zastřelím tě jako zloděje. – Jen to zkus!"

Kid se nepohnul.

Opět nastalo chvíli ticho.

Pak povzdechl bankéř a soudce v koutě hlasitě nasál vzduch a zadržel dech.

A hodiny neustále tikaly.

Z ulice do místnosti doléhal hluk. Bylo to divoké klokotání města, které se probouzelo k nočnímu životu.

Ale zde v místnosti čekala na jednoho z mužů smrt.

„Takže takhle je to," usmál se Arizona-Kid. „Takže ty chceš za každou cenu do pekla, šerife?"

„Tak spusť, Kide – jen spusť. Moc žvaníš!"

Adamův hlas zněl pokud možno ještě drsněji a sebejistěji. Arizona-Kid – najednou pochopil, že tenhle chlapík má lepší nervy. Revolver-Lane zůstal klidný až do poslední vteřiny.

Kid najednou v hloubi duše pocítil mírnou obavu. Okamžitě ji zapudil, ale hned tu byla zase – tentokrát intenzivnější.

Neznatelně se otřásl.

Jenom neztratit odvahu, umiňoval si. Jsem určitě rychlejší než on. Jenom blafuje, a nakonec to dostane. Určitě ho zabiju, protože jsem přece Arizona-Kid!

Toto byly jeho myšlenky, ale v podvědomí cítil – nebo to spíš byl dosud neomylný instinkt – že to tentokrát nedokáže?

Najednou pocítil, jak je nerozhodný. Snažil se to překonat, protože chtěl zabít toho nenáviděného šerifa. A aby získal čas a mohl onu nerozhodnost zaplašit, pokračoval dál.

„Jak jsi nóbl a šlechetný, Revolver-Lane! Můžu si vzít dokonce celé dva tisíce dolarů! – No to je šlechetné!"

„Jo, město vám zaplatí mzdu za hnaní, a víc ne," usmál se Adam ostře. V očích se mu chladně zablýsklo. „Vezmi si ty dva tisíce, jdi a už se nikdy nevracej!"

Arizona-Kid sebou trhl. Ta drsná slova byla jako rány bičem. A najednou cítil, jak se o ten chladný klid a sebejistotu onoho muže začíná rozbíjet jeho odvaha. Na vyhublém obličeji mu najednou vyrazily krůpěje potu. Vařilo to v něm a cítil na chvíli, jak mu v uších hučí krev.

Ale nedokázal už potlačit stále rostoucí strach. Věděl teď naprosto jasně, že ztratil nervy. Kdyby nyní táhl zbraň, určitě by byl zastřelen. Stačilo mu jen se na Adama

Laneho podívat, aby poznal, jak chladně a krutě čeká na sebemenší signál.

Arizona-Kid si povzdychl.

Přijel do města, aby si promluvil s Hittem Champem a Lee Cottonem. Jenže tu uviděl před bankou stát toho ošklivého šerifova koně. A tu se ho najednou zmocnila touha šerifa zabít. Přišel sem, aby si vyzvedl peníze za stádo a věděl, že přitom musí dojít k souboji.

A teď najednou cítil strach.

Kid to vzdal.

Pomalu pohnul levou rukou a vzal si dva tisíce dolarů ve stodolarových bankovkách. Pomalu je odpočítal a zastrčil je do kapsy. Pak pohlédl na Adama Laneho.

„Lane, teď jsem ustoupil," řekl chraptivě. „Přiznávám, že máš lepší nervy. Jsi první člověk, kterému jsem ustoupil. – Ale už to nikdy takhle neudělám. – Jako bys už byl mrtev. Vrátím se do tábora. Chlapi už čekají na peníze. – Až jim řeknu, že jsem dostal jen desetinu, tak..."

„Pořád moc žvaníš, Kide. – Běž! – A máte zákaz vstupovat do města. Sto dolarů pokuty pro každého z vás, koho ve městě najdu – nebo deset dnů vězení. – Běž, Kide!"

„My se vrátíme a tohle zatracené město podpálíme ze všech čtyř stran," pohrozil vychrtlý muž a obrátil se ke dveřím.

Zazvonily jeho ostruhy a kolty se mu těžce kývaly po bocích.

„Stůj!" zvolal Adam a vytáhl přitom svůj kolt.

Arizona-Kid se zastavil před otevřenými dveřmi. Jeho vyhublá záda, z nichž se přes vestu jasně rýsovala páteř, se roztřásla.

„Ty všiváku," zasípal.

„Takže vy chcete město přepadnout. Kide?" – No, já tě stejně nechám odejít. – Ale bez koltů! Klidně stůj a já si

vezmu tvé zbraně!“

Adam zamířil k němu a odebral mu oba kolty.

„Už se nikdy do města nevracej, Kide!“

Ten vyrazil vzlykavý zvuk a zmizel.

Adam si zastrčil jeden z koltů za přezku opasku a druhý za košili. Nechal ji rozhalenou a bylo vidět pevné svaly na jeho opálené hrudi.

Vzal peníze a pokývl směrem k soudci, který neřekl ani slovo.

„Tady jsme hotovi, soudče!“

Teď se ovšem jedovatě ozval Lee Cotton:

„Josi, jestli toho šíleného šerifa ihned nesesadíte, bude za to pykat celé město!“

„Pak někdo napíše dopis a guvernér sem pošle vojáky – a nejvyššího šerifa státu,“ řekl stařec s dravčím obličejem a klidně odešel z místnosti.

Adam ho beze slova následoval.

Lee Cotton za ním zaklel.

Adam se zastavil uprostřed vozovky mezi posledními dvěma domy a ohlédl se.

Napříč přes sedlo si dal brokovnici, kterou mu půjčil kovář a vzhlédl ke hvězdám. Temná hradba mračen, která se sem přivalila od východu ještě před setměním, visela už téměř nad městem. Jen na západě bylo nebe ještě trochu protrhané a tu a tam prosvítaly hvězdy.

Zajel doprava. U vjezdu do dvora . kovárny otočil svého koně tak, že mu vyčnívala jen ošklivá hlava.

Ozval se dusot kopyt. Připravil si brokovnici. Ale byli to pouze tří koně. Jezdci brzy projeli kolem – pozdní návštěvníci města, možná kovbojové ze vzdáleného ranče.

Čekal dál a myslel přitom na Arizona-Kida, kterému v

bankéřově pracovně selhaly nervy. Věděl, že ten nebezpečný chlapík í se svými lidmi určitě přijede. A myslel i na Hitta Champa, který také musel ustoupit a který by jistě upsal duši ďáblu, jen kdyby se mohl pomstít.

Nakonec ho napadly příjemnější myšlenky. Před očima měl najednou obraz Nell Normanově. Bezděky se usmál.

A pomyslel si:

To by byla žena. Dokázala“ by asi změnit každého muže a udělala by mu ze země ráj.

Proti světlu města se rýsovalo několik obrysů postav, které se sem blížily pěšky.

„Zatraceně, že by Kid své lidi přivedl do města opačnou stranou? Že už by mě hledali?“

Tiše si zavrčel pod nosem a díval se dál. Nebylo pochyb, v oddělených skupinách se po obou stranách ulice blížili směrem k výjezdu z města pěšky muži. Drželi se ve stínech domů. Kdyby pozadí nebylo tak dobře osvětlené, Adam by si jich tak rychle nevšiml.

Přehodil si hlaveň brokovnice na druhou stranu a pomyslel si s uspokojením, že kromě svého koltu má ještě dva kolty Kidovy.

„Když zůstanu na nohách, můžu kolem sebe vystřílet pěknou spoustu olova,“ zamumlal opět v samomluvě, protože se cítil osamocený a vlastní hlas mu byl útěchou.

Tiché stíny po obou stranách ulice zmizely v příčné uličce. Ležel tam obchod s krmivem a železářství. Na druhé straně byla sedlárna.

Adam se v duchu ptal, proč ti chlapi zmizeli v uličce – jako by se tam chtěli ukrýt v záloze.

Ale pak se na vozovce objevila postava křivonohého malého mužíka. Blížil se sem. Adam brzy zaslechl cinkání jeho ostruh.

Stáhl se s valachem ještě více do dvora a pozoroval příchozího.

Ten se teď zastavil uprostřed ulice před vraty kovárny. Nejprve se podíval k obchodu s dřevem, ale pak zamířil ke kovárně. Když udělal tři kroky, zpozoroval obrysy jezdce a koně. Ihned se zastavil a zeptal se:

„Šerife Lane?“

„Pojď sem – myslím, že tě znám,“ odvětil Adam krátce a brokovnici měl neustále připravenou k výstřelu.

Mužík přistoupil blíž.

Byl to křivonohý Pete.

„No tak, Reddy,“ zeptal se, když se vedle něj kovboj zastavil a podíval se nahoru.

„Lane, vy tady čekáte, že si to s nimi rozdáte, co?“ zeptal se mrňous.

„Tak, tak.“

„Je tady trochu smutno, co?“

„Reddy, jestli tady ještě chvíli počkáte, bude tady náramně živo!“

„To sotva, šerife. – Přivedl jsem s sebou pár kamarádů – pane šerife!“

„Reddy, ty tvoje kamarády jsem už viděl – jsou támhle v uličce. A až mi teď budeš vysvětlovat, co to všechno má znamenat, neříkej mi pane šerife. Kdosi ti dal kdysi do hlavy a z toho máš křivé nohy. Jenže by mohly být ještě křivější, jestli tě praštím, když mi budeš říkat…“

„Dobrá, Adame, dobrá. Je to smůla, že občas nedovedu přestat s jízlivostmi. Už mi to nadělalo spoustu problémů. Ale teď k věci, pan … ech, Lane! Jmenuju se Pete Lamp – a protože vypadám jako neviňátko, najalo si mě pár farmářů ze severu jako špeha. – Jde o to Powderovo stádo, Lane. Ten dobytek byl ukraden v Rockmanském kraji. Kraj je tam ohromně příhodný na takové věci. Byli jsme těm zlodějům v patách, jenže pak se na nás pověsili Indiáni. Když jsme mohli dál, ztratili jsme stopu, protože se nám přes cestu mezitím přehnalo obrovské stádo

buvolů. Rozdělili jsme se. Já jel s jedním parťákem. Cestou do Permitu jsme stádo předehnali. Bylo to to, které jsme hledali. Poslal jsem svého kámoše nazpět a sám jsem dorazil do tohohle vykutáleného města několik dnů před stádem. No, nejsem zrovna pohledný, ale oči a uši mám moc dobré. – Nic mi nemusíš povídat. Vím už, že jsi to stádo zabavil a …“

„Ryšavče, já už jsem dokonce za to stádo i vyinkasoval peníze a …“

„Vrátný z hotelu mi už řekl, že ten starý s holčičkou a spoustou peněz taktak stihli vlak,“ přerušil Pete Adama mírně. „To je všechno v pořádku – a tak jsem si to sám přál. Už jsem to také dal vědět těm, co mě sem poslali. Jsou to velice drsní a rozhněvaní pánové. Přivezli sem s sebou i pár jezdců, kteří mají taky pěkně mrzutou náladu. Především si chtějí vyřídit své účty s Powderovými lidmi. Mám se tě ale na něco zeptat…“

„Poslouchám, Pete.“

„Fajn, měl bys jako šerif Permitu něco proti tomu, kdyby si pánové z Rockmanského kraje nechali zaplatit stádo tím ctihodným bankéřem ještě jednou?“

Adam se tiše a zlostně zasmál.

„Takže takhle je to? No, bylo to Cottonovo riziko, když se zapletl do kšeftů s Powderem. Samozřejmě musí nahradit všechny škody!“

„Pokud se na to díváš takhle, máš k dispozici lidi. Přivedu je! – Jaké jsou tvé rozkazy, šéfe?“

„Polovina ať jde támhle do dvora s dřívím – a druhá ať se ukryje tady. A střílet se bude teprve tehdy, až vystřelím první ránu já.“

„All right, pane šerife,“ řekl mrňous a rychle uskočil stranou. V mžiku zmizel.

Adam si zhluboka oddychl.

Vypadalo to najednou docela dobře. Není už sám.

Neočekávaně dostal pomoc. Potichu a zlostně se usmál, když pomyslel na bankéře.

„Ojé, to stádo přijde Lee Cottonovi pěkně draho, ale kdyby Bill Powder to stádo neukradl a nepřihnal ho na Cottonův pokyn sem, malá Sibyla ještě mohla mít mámu. K čertu, Cotton ho bude muset zaplatit ještě jednou – nebo se odhalit jako lhář! – Placení je pro něj ten nejlepší trest."

Do dvora vklouzly postavy. K Adamovu koni přistoupil malý Pete a jakýsi čahoun.

„Jsem Dave Reythbill – a tohle jsou moji hoši – támhle na dvoře s dřívím je můj soused Tom Scott se čtyřmi dalšími chlapy. Šerife, nebudete nám dělat problémy, když si pak podáme toho, co koupil naše stádo?"

„Zatknu ho, pokud vám neuhradí škodu. – Jenže to stádo mělo doklady v pořádku!"

„Byly zfalšovány – a pokud bude čas, dá se to nade vší pochybnost dokázat. – Lee Cotton, tak se ten kupec jmenuje, to nepřizná. Budeme muset dostat pár živých lidí z Powderovy bandy."

Dříve, než se mohli muži začít bavit o věci podrobněji, zaslechli dusot kopyt ohromné skupiny jezdců. Až dosud ten dusot přehlušovalo bučení krav z ohrad. Teď se za rohem ohrady objevil nepravidelný shluk blížících se jezdců.

„Támhle jedou," řekl Adam chladně. „Protože mám šerifskou hvězdu, musím s nimi nejprve promluvit já. Ale jestli budu muset střílet, sundejte je ze sedel."

Po těchto slovech vyjel na ulici a zastavil se uprostřed vozovky.

Zvedl se lehký větřík. Vířil prach. Spadlo pár dešťových kapek. Blesky na východě se" přibližovaly a bylo slyšet už i hřmění.

Adam vzhlédl k obloze a zjistil, že okraj temné hradby mračen je za městem a táhne rychle na západ.

Natáhl kohoutky brokovnice a čekal.

Dusot kopyt sílil, duněl.

Temný hrozen jezdců se výrazně odlišoval od šedivého pásu prašné cesty.

Adam pocítil tíhu odpovědnosti.

Tady přijíždějí lumpové, kteří chtějí ze vzteku rozpoutat ve městě peklo. – A on se musí pokusit tu zdivočelou bandu přivést k rozumu. Protože jestli se začne střílet, budou to jatka.

Ale jak má Arizona-Kida a jeho lidi od jejich záměru odradit?

Pak si jezdci všimli osamělého muže uprostřed ulice.

Přitáhli svým koním uzdy.

Ani ne deset yardů před Adamem se jejich koně zastavili. Zvířata frkala, hrabala nohama, postroje cinkaly a ozývaly se kovové součásti opratí.

V odrazu blesků poznali šerifa Permitu – a ten poznal je – a mezi nimi jako prvního jezdce Arizonu-Kida.

Pořád ještě padaly tu a tam kapky deště.

Mezi dvěma vzdálenými zaduněními hromu zvolal Adam zostra:

„Raději se otočte! – Jinak vás tady pěkně drsně zadržím. Otočte se a buďte rádi, že z toho vyváznete tak snadno!“

„Ty blázne! Až dosud jsi měl s těmi svými povídačkami štěstí! – Lane, jsi docela sám, nemáš v celém tomhle městě ani tři přátele! Teď tě převálcujeme a dojedeme si k soudci pro peníze – s ohněm a olovem!“

To křičel Arizona-Kid. Sotva ta slova vychrlil, zablýsklo se a nad městem zaburácel první blízký hrom.

Ale ještě něco. Z města se ozvaly výstřely. A střecha

jednoho z domů se jako kouzlem náhle ocitla v plamenech.

„Champovi lidé se už pustili do práce! Rychle, jedeme! Je sám!“

Arizona-Kid divoce zavyl a zabodl svému koni ostruhy do slabin. Přitom vytáhl kolt a vypálil první ránu.

Rychlý výpad Kidova koně pravděpodobně zachránil Adamovi život. Kulka se mu otřela o kraj klobouku.

Dříve, než začali jezdci Arizona-Kida střílet, Adam stiskl oba kohoutky své brokovnice.

Dost dlouho už mluvil a varoval je. Dokonce přenechal Kidovi první ránu.

Teď se rozpoutalo peklo.

Sprška broků pokropila blížící se jezdce a natropila mezi nimi spoustu škody. Koně se vzpínali, točili se v kruhu a dva tři jezdce setřásli na zem.

Muži řvali, ječeli a vyli – někteří plni vzteku – jiní bolestí. Celý ten útok, který měl převálcovat permitského šerifa, se najednou jaksi rozplynul. Arizona-Kid vrávoral na zemi. Byl jen raněn, protože zvednutá šíje koně ho uchránila před střelou. Jeho zvíře se s řehtáním svíjelo na zemi, ale on uskočil stranou a střílel. V rukou držel dva nové kolty.

„Vpřed! Na něj a do města!“ Řval pronikavě.

A když se banda znovu vzpamatovala, na dvoře kovárny a za hromadou dříví se zablýsklo. Adam Lane se na svém poskakujícím valachovi pořád ještě držel na ulici. Brokovnici upustil a střílel teď už pouze z koltu.

Ale pak ho cosi z koně srazilo. Jen tak tak se mu podařilo vysmeknout nohu z třmene. Když dopadl na zem, ihned ztratil vědomí. A v té chvíli se otevřela stavidla oblohy a na zem se valily přívaly vod.

Adam Lane z toho všeho nic nevnímal.

Už o ničem nevěděl – že Powderovi lidé nechali na

místě tři mrtvé a téměř všichni jejich jezdci byli zranění, když se dali na útěk – a nevěděl také, že průtrž mračen uhasila hořící domy ve městě – a že i ve středu města přišlo o život několik lidí.

Adam Lane nevěděl o ničem.

Za chvíli, když bylo po všem, ho našel Pete Lamp.

Když Adam Lane otevřel oči, pronikalo oknem rudé večerní slunce. On sám ležel v nádherné posteli, z jejíchž polštářů vycházela příjemná vůně.

Adam opět zavřel oči a ucítil bolest v rameni a kdesi na levé straně žeber. Ačkoliv tedy fyzicky dost trpěl a cítil se unavený a slabý, pokoušel se přijít na to, co je to za podivnou vůni.

Ležím v Nellině posteli, pomyslel si náhle, a jako by jím projelo prudké bodnutí. Chtěl se narovnat, ale už první napětí jeho svalů vyvolalo takovou bolest, že jen usykl.

Po chvíli se tedy spokojil s tím, že se jen opatrně převrátil na zdravý bok, aby si v posledním záblesku denního světla místnost prohlédl.

Ano, byl to dívčí pokoj.

Všechen nábytek byl bílý a záclony na oknech byly svěží a voňavé. Ještě než se mohl pustit do studia dalších podrobností, otevřely se dveře.

Vešla Nell.

Její oči byly vážné a ustarané. Ale když přišla blíž k posteli a všimla si, že otevřel oči, rozzářila se. Spokojeně si oddychla a posadila se opatrně na okraj postele, jako by to tak dělala odjakživa.

„Nell," řekl sípavě, s námahou a překvapila ho nevýraznost jeho vlastního hlasu.

„Ztratil jsi mnoho krve, protože Pete Lampovi se

nepodařilo rychle sehnat doktora – doktor měl včera spoustu práce.“

„Takže to bylo včera,“ zamumlal. „Takže to nebylo před tisíci léty. – Och, Nell, proč jste mě uložili zrovna do tvé postele?“

Podivně se usmála. V jejích šedých očích to na chvíli divně zablýsklo. Ale když se pak zase na Adama podívala, byly ty oči něžné a ustarané.

„Je to jediná postel v Permitu, kde jsi na jistou dobu v bezpečí, Adame. – Budeme tě muset ještě tuto noc odvézt. Ale nejdříve se budeš muset najíst. Za pár minut přijdu a…“

„Počkat! Co se mnou je?“

„Máš v rameni kulku. Další kulka ti uštípla kousek žebra. To je všechno, Adame. Viděla jsem na tvém těle spoustu starých jizev! Ty rány se uzdraví jen tehdy, když tě…“

Zarazila se a vyběhla ven.

Zavřel oči. Najednou pocítil strašný hlad.

Pravou rukou mohl normálně hýbat. Nahmatal si obvazy a zjistil, že mu v nich vězí celá horní polovina těla.

Uběhla jen krátká chvilka a už tu byla zpátky a nesla před sebou těžký podnos. Nohou si přisunula židli a odložila na ni podnos. Zase se posadila na okraj postele a on ucítil její příjemnou vůni a cítil její blízkost.

„Nevezmu si, dokud se nedozvím, co se všechno ve městě seběhlo …“

„Nejdřív se napiješ silného vývaru,“ řekla klidně a podržela mu šálek u úst. Nespokojeně zavrčel, ale pak, když opět ucítil hlad, poslechl.

Když šálek po malých doušcích vyprázdnil, ucítil silnou únavu.

„Madam,“ řekl Nell. Jestli mi teď neřekneš, co se stalo, vstanu a zeptám se někoho na ulici.“

Vážně se usmála jeho netrpělivosti, ale pak úsměv zmizel a její obličej opět zvážněl a stal se ženštějším.

„Tohle město ještě není zralé pro lepší časy," řekla trpce. „Tys to věděl předem, Adame – no, alespoň, že jsi naživu. A kdybyste tu bandu nezadrželi u výjezdu z města, bylo by to asi ještě horší. Ale pomohla nám i ta průtrž mračen – uhasila požáry ještě dřív, než mohly napáchat veliké škody.

Pistolníci Hitta Champa si vzali na mušku všechny ty, co tě zvolili šerifem. – Soudce je mrtev – utloukli ho! Obchod Bena Millera je vydrancován a Millera zmlátili jako psa. Doktor povídá, že to snad Miller přežije. Buck Waynelee se se svými pomocníky zabarikádoval na poště. Ti lumpové zapálili sklad zboží, jenže déšť všechno uhasil. Waynelee je lehce zraněn a jeden z jeho pomocníků je mrtev. – A ještě další lidi zle dopadli. Ti zabijáci Hitta Champa řádili jako pominutí. Každý ve městě ví, že to udělali na Champův rozkaz – ale nikdo to nemůže dokázat. A ty násilnosti přestaly, teprve až se do toho vložili ti cizí lidé, co ti pomáhali proti Powderově bandě. Bez nich by ta pohroma byla mnohem horší a ..."

„Stalo se něco i tobě, Nell?"

„Ne – ještě ne. – Nejhorší lumpové Hitta Champa – Steve Gallup a Timothy Keene po mně pasou – už dlouho! Předhánějí se v dotěrnostech. Asi zakázali svým lidem, aby se přibližovali k hotelu a čekají, že na ně budu hodná. Možná si i Hitt Champ říká, že nějaká holka mu nemůže být nebezpečná."

„Proč jsi sama, Nell? – Proč vedeš sama hotel v takovém divokém městě?"

Opět se smutně pousmála.

„Tenhle hotel postavil můj otec, když se stavěla železnice. Později ho na ulici zastřelil jeden opilý pistolník. Ten chlap do něj kopl a otec ho zbil. No a ten

chlap na něj vystřelil a zabil ho.“

Řekla to vše naprosto bezbarvým hlasem a dívala se při tom do prázdna.

„A proč jsi hotel hned neprodala a neodešla do nějakého klidnějšího města?“

„Bankéř Lee Cotton nám poskytl úvěr. Kdybych hotel prodala, moc peněz by nezbylo. – A já mám malou sestru. Je na výchově v New Orleansu. A to stojí peníze. – Nemohla jsem s tím tady prostě skončit. – Hotel celkem dost vynáší – i kuchyň vedle. A s muži jsem si vždycky dovedla poradit. Umím se o sebe postarat. Až bude jednou tohle město v pořádku, ráda bych se…

Ozvalo se zaťukání na dveře a zvenčí sem dolehl známý hlas. Slečno Normanova, jste tam?“ „To je Pete Lamp,“ řekla a rychle se zvedla. Když Peteho vpustila, držel svůj starý klobouk v ruce. Malý kovboj kráčel po špičkách, jako by se bál, aby nepoškodil podlahu. Vypadal velice legračně, když tak kráčel po svých křivých nohách.

Ale v jeho zvrásněné tváři byl vážný výraz. U hlavy postele se zastavil a pokusil se o bezstarostný úsměv. Tak docela se mu nepovedl. Ale jeho slova promlouvala oním šibeničním humorem, který muži používají ve zvlášť zapeklitých situacích, aby se problémy snášely snáze. „Ahoj, hrdino,“ usmál se trpce, „to je ale náramná ostuda, že slavný Adam Lane se povaluje v dívčí posteli. A vsadím se, že se ještě navíc cítíš ohromně fajn, co?“

Ohlédl se po pokoji a udělal rukou nervózní pohyb.

„Kde má šaty, Nell? Prosím vás, přineste jeho šaty. Máme dost naspěch, protože za necelou půlhodinku odjíždí Reythbill a Scott se svými lidmi z města. Právě ulehčili bankéři o dvacet tisíc dolarů! Ten tlusťoch vzteky skoro praskl, ale musel zaplatit, protože jinak by ho byli vzali s sebou. – Protože pány ve městě jsme pořád ještě my! Ještě! V salonu Nejlepší šance se ovšem zadarmo

čepuje whisky! Hitt Champ bude mít brzy zase pohromadě pěknou sebranku. Většina z těch jeho lumpů má po včerejšku dost, jenže to se snadno změní, když budou mít co pít. – Kde jsou jeho šaty, slečno Nell?“

„Přinesu je,“ řekla dívka stroze a odešla z místnosti.

Sotva za sebou zavřela dveře, začal Adam zlostně nadávat.

„K čertu, ty křivonohý mluvko, co vlastně tady chceš?“

Pete Lam se zašklebil.

„Včera jsi dost ošklivě spadl z koně – asi na hlavu. Tak ti tedy něco povím, pane šerife: Když jsi včera kvůli těm pár škrábancům omdlel jako stará panna, tu se to teprve ve městě roztočilo. Trochu jsme se do toho taky zamíchali a uchránili obyvatele města před nejhorším. Ti lumpové byli celkem jednotní, jenže lidi ve městě jen přihlíželi, jak ostatní poctivé občany mlátí. Ti chudáci byli asi tvoji přátelé, hrdino. – No a tak jsme se do toho vložili a těm chudákům jsme pomohli. Sami jsme měli ztráty a celé to skončilo nerozhodně, protože venku strašně pršelo. – A i dál jsme měli věci pod kontrolou a postarali jsme se o to, aby nás respektovali. Ti dva rančeři měli zrovna s bankéřem dost vzrušenou debatu. Když toho prasáka zbifi a on musel uznat, že máme navrch a nehodláme se kvůli dvaceti tisícům dolarů zase pouštět do boje s lidmi Hitta Champa, vzdal to. – Jenže teď musíme velice rychle z města odjet. Hitt Champ bude mít zase převahu. Reythbill a Scott taky nejsou takoví blázni, aby se nechali v tomhle zatraceném městě odprásknout. Ti teď chtějí, když »prodali« své stádo, co nejrychleji domů. Domnívají se, že město si bude moci pomoct samo, až jeho obyvatelé nebudou tak zbabělí jako dosud. Strašně zuří, žes tady měl jako šerif tak malou podporu, ale už toho mají plné zuby. – No a protože jedeme pryč, vezmeme i tebe. Hitt Champ by z tebe dal pár minut po našem odjezdu stáhnout kůži –

a po tvém skalpu pase i Lee Cotton. Nikdo ti tady nepomůže! Tví kámoši mají dost svých starostí. – Takže tady jsi skončil, hrdino, protože …“

„Já vím,“ zavrčel Adam, „a těm dvěma rančerům nemohu zazlívat, když chtějí odjet domů. Jo, tohle město skutečně ještě není zralé. – Musí se jim vést ještě hůř, aby jeho obyvatelé poznali, že klid a bezpečí jsou mnohem důležitější než rychlé vydělávání peněz. Ale já bych město neopustil, Pete, kdybych Nell svým pobytem tady nepřivedl do nebezpečí. – Musím odtud pryč! A jsem vám velice vděčný za to, že mě vezmete s sebou!“

„Dopravíme tě do bezpečného úkrytu. Leží nám takřka po cestě. Nell Normanova nám nakreslila plánek. Zůstane s tebou ve spojení.“

„Nell? – Nell vám nakreslila úkryt?“

„Jistě – má spoustu výhod. Její otec a ona před léty hledali v horách zlato a…“

Zmlkl, protože sem vešla Nell s Adamovými šaty.

Adam Lane upadl do bezvědomí dlouho předtím, než s Petem dorazili k onomu úkrytu. Když otevřel oči, trvalo mu notnou chvíli, než nad sebou rozeznal rozesmátý Petův obličej. Protože pořád jako by se ztrácel v podivné mlze a pak se teprve ukázalo, že skutečně existuje.

Adam chtěl něco říci, ale vydal ze sebe pouze sípavý zvuk. Jako z ohromné dálky mu čísi hlas dolehl k uchu. Zachytil slova a z toho poznal, že je ještě naživu, ačkoliv to už snad ani není možné.

„No tak, pane šerife,“ řekl hlas, „nezvonil jsi sice, ale snídaně je u postele. Nejsem hezká holka, ale vždyť můžeš klidně zavřít oči a představit si, že jsem svůdná víla. – No tak se hezky napij!“

Adam ucítil na vysušených rtech tekutinu. Poslušně polkl a najednou už zase o sobě nevěděl.

Když se po několika hodinách opět probral, skláněla se nad ním opět ta rozesmátá tvář. Bylo mu už trochu lépe. Rty už dokázaly dát dohromady pár slov, i když hlas mu stále selhával.

„Zatraceně," zasípal, „to jsi pořád ty, co mi říkáš pane šerife, co?"

„Jo, pane – služebník Vaší Excelence. A před hodinou jsi mě ještě držel za ruku a říkal jsi mi Nell. Miláčku, polib mě, prosím, jsi povídal!"

Pete Lamp se rozesmál.

Adam Lane zlostně zasténal. A pak ze sebe namáhavě vysoukal:

„Pete, ty pořád lžeš, jako když tiskne. Až budu zase v pořádku, dám ti takovou ránu, že se ti nohy zkřiví ještě víc a zadek budeš tahat po zemi. Ech, já vážně blouznil o Nell?"

„O tom si popovídáme později, brácho," usmál se Pete. „Ale teď se nech nakrmit."

A začal ho krmit z talířku.

Zatímco Adam polykal, rozhlížel se kolem sebe.

Ležel na lůžku v jakési malé a velice jednoduché chýši. Dveře byly otevřené a za malým údolíčkem spatřil skalní stěnu. V chatrči sloužily jako stůl a židle staré bedny. Jejich sedla a brašny ležely vedle otevřených dveří. Ve stropě byl vyzděný komín a na stěnách byly připevněny jako police prkénka z bedniček.

To bylo vše, co Adam kromě Peteho viděl. Poslušně polykal jídlo. Pak opět usnul. Zdálo se mu, že se Pete proměnil v krásnou dívku. Ve snu docela zřetelně viděl, jak se Peteho tvář proměnila v půvabný obličej Nell Normanově. Zdálo se mu ještě mnoho dalších věcí – a Pete celé hodiny proseděl u jeho lůžka a chladil Adamovi

čelo rozpálené horečkou.

Tak uběhly dva dny.

Když se Adam třetího dne probral, byl sám. Vedle jeho lůžka stála bedna. Byly tady připraveny čerstvé sušenky, pudink, rajčata, trochu studeného masa. Na Adama se přímo usmívala láhev červeného vína.

Převalil se na zdravou stranu a pak se podepřel a zvedl se. Paže se mu přitom chvěla, ale dokázal to a spokojeně zafuněl.

Nejprve se napil vína a spolkl pár sušenek. Chutnaly skvěle a on by se vsadil o cokoliv, že je nepekl Pete.

Pudink byl sice mírně připálený, ale Adam měl obrovský hlad. Když přežvykoval a polykal, zjistil, že leží zase nahý a jen zabalený v obvazech.

Ale jeho šaty visely na stěně chýše.

Jídlo ho unavilo. Zase se natáhl a zasténal přitom – ale bylo to spokojené zasténání. Přetáhl přes sebe přikrývku a zavřel oči.

Tu zaslechl pomalý dusot kopyt dvou koní. Třetí zvíře opodál zafrkalo.

„To je Pete," zamumlal Adam.

Jezdci venku sesedli. Pozoroval dveře a když pak zaslechl tázavý hlas Nell Normanově, zavřel oči a předstíral spánek.

Brzy zaslechl lehké dívčí kroky a Peteho hřmotné dupání. Byli těsně u jeho lůžka, ale on se ani nepohnul.

„Vidíte, slečno, vzbudil se a všechno snědl," zavrčel Pete a v jeho hlase bylo slyšet uspokojení, „jenže vám ještě jednou povídám," pokračoval rozmrzele dál, „že je strašně nebezpečné navštěvovat nás tady. Úplně stačí, když se setkám se Samem Nuggetem na poštovní cestě. Nesmíte

sem jezdit, slečno! Kdyby vás někdo sledoval, tak je tenhle skvělý úkryt k ničemu!“

„Nikdo mě nesledoval, Pete – a já jsem Adama prostě musela vidět – musela jsem ho vidět na vlastní oči, abych se zbavila obav. Jela jsem půlnočním poštovním dostavníkem do Sagewoodu a pronajala jsem si tam koně. – Ne, nikdo nemohl pojmout podezření.“

„All right, slečno Nell. – No, tak tady leží ten dlouhán. Och, je hubený jak vlk, co dva týdny čeká v jeskyni, až odejde blizard. Doufám, že kdyby ti lumpové náš úkryt objevili, že se Lane udrží v sedle – jednou ten den přijde.“

Najednou přistoupil k druhé straně postele, sklonil se a zmáčkl Adamovi nos.

„Hej, máš návštěvu!“

„Och, Pete, nechte ho spát!“

„Nejsem si jist, jestli vůbec spí. Tenhle dlouhán má totiž náramně za ušima a nevynechá jediný trik, aby... Áááá, pán šerif! Jak má nevinný pohled, slečno Nell. – No – já se podívám na koně ...“

Pete se usmál na Adama, zastříhal přitom ušima a vyšel ven.

Nell klesla vedle Adamova lůžka na kolena a políbila jej.

Její rty byly měkké a něžné a oči prozrazovaly její myšlenky.

„Adame,“ zašeptala pak šťastně a položila tvář na jeho zdravé rameno. „Adame, měla jsem hrozný strach. – Ta cesta sem byla pro tebe strašně těžká. A já jsem Petemu moc vděčná, že s tebou zůstal. Sam Nugget, manžel mé kuchařky, sem dorazil o den později. Když mi potom podával zprávu, byla jsem přešťastná. – Adame, až budeš zdravý, chtěla bych ten hotel prodat. Z výtěžku si pro sebe nechám tolik, abych...“

„Nell, miluji tě – a vím, že bych po celém světě marně hledal dívku, která by byla mým představám bližší než ty.

– Nell, jestli se za mne jednoho dne budeš chtít provdat, nevezmu už kolt nikdy do ruky. Mám na severu kus nádherného pozemku. – Ale dřív, než budeme spřádat plány, Nell, musím nejprve do Permitu. Musím tu věc dovést do konce, protože to, že ležím tady, pro mě ještě neznamená, že všechno skončilo. Jsem pořád ještě šerifem Permitu! Zabili soudce! To je něco, co v žádném případě nenechám jen tak! – Nell, pokud ...“

Položila mu dlaň na ústa.

„Dobře, Adame,“ řekla něžně a z rysů jejího obličeje bylo možné vyčíst, co si myslí. Oči se jí zvláštně leskly.

„Vím, že nepatříš k těm, co dělají všechno jen napůl, nebo se hned po první prohře vzdávají. – Och, já moc dobře znám pýchu mužů. Hrdost a dobrá předsevzetí leckterého muže zušlechťují, ale občas uvrhne hrdost muže do záhuby. A vím také, co je věrnost muže nějaké věci. Ty jsi věrný hvězdě, kterou ti dal soudce Walker. A jsi věrný těm několika moudrým mužům, kteří tě zvolili šerifem. – To jsem věděla, ještě než jsem přišla sem za tebou.

Ale chtěla bych, abys věděl, že nejsi sám. Čekám na to, že s tebou budu moci odjet do jiného kraje!“

„Za to ti děkuji,“ zamumlal ztěžka a v nitru mu klíčila touha, aby se jeho náhlá naděje na zcela novou kapitolu v jeho životě opravdu naplnila.

Ano, po boku této ženy bych zapomněl na svá divoká léta, pomyslel si.

Opět se políbili a tento polibek byl příslibem a definitivně mezi ně vnesl jasno.

Když Nell Normanova a Sam Nugget vyjeli z lesa na poštovní cestu do Permitu, narazili za první zatáčkou na

malou skupinku jezdců.

Arizona-Kid se zašklebil, když dívku spatřil. Byl trochu pobledlý a ještě hubenější než před několika dny. Ale cítil se zřejmě docela dobře, i když mu doktor musel vytáhnout dva projektily z těla.

Smekl klobouk, usmál se a slunce se mu odráželo od mastných vlasů jako od laku.

Nell se musela ze všech sil ovládnout, aby na sobě nedala znát úlek. Sam Nugget se držel vedle ní a ani se nehnul. Zdánlivě lhostejně se díval na šestici jezdců.

„Ahoj," usmál se Arizona-Kid, ale jeho oči přitom zůstaly chladné. Usmíval se naprosto chladně.

„Uvolněte nám cestu," řekla Nell klidně a jela dál. Doufala, že se chlapi rozestoupí.

Ale neudělali to.

Musela se zastavit, ale hned sáhla po biči.

Arizona-Kid vyrazil křaplavé zachechtnutí.

„Jen klid, madam – jen klid. Až tady na toho rudocha, jsme všichni džentlmeni. – Nejste vy snad ta dáma z hotelu? Copak se u vás Adam Lane necítil dobře, že tak rychle odcestoval? Chachacha, vy jistě víte, kde se skrývá, co? Odjel a nenechal adresu, co? Ale já už ho najdu, docela určitě ho najdu! My jsme džentlmeni. – Prosím, madam, jeďte dál! – Ustupte z cesty!

Nell se rozjela a neřekla ani slovo. Když se za ní chtěl vydat Sam Nugget, zastoupil mu Arizona-Kid cestu.

„Ty ne, starouši, ty ne! – Koukej, tadyhle Rudý Orel nám povídal, že jsi už pár dní nějak moc na cestách – jednou jsi měl dokonce s sebou koně s nákladem. Něco ti povím, strejdo, vezmeme si tě s sebou – jako kuchaře. Jdeš s námi přece rád, ne?"

Úsměv Arizona-Kida ztvrdl. V očích se mu objevil chladný vztek.

Samu Nuggetovi najednou došlo, že ho sledovali. Ten

Indián ho někde viděl a když tahle banda hledala nějakého stopaře, který se vyzná v okolí, natrefila právě náhodou na něj.

Sam Nugget se zadíval Arizona-Kidovi do očí a pocítil strach. Přesto ale myslel nejprve na to, jak by se odtud mohla co nejrychleji dostat Nell.

Usmál se na Arizonu-Kida.

„To se hodí," řekl. „Poslední dny jsem vařil pro zlatokopy. Jenže ti smolaři zase odtáhli. Takže jestli potřebujete kuchaře, nejsem proti. Beru za své kuchařské umění jeden dolar za den."

Pohled Arizona-Kida se na chvíli zachmuřil a znejistěl. Podíval se na Indiána. Ten zřejmě dobře rozuměl anglicky, protože jen pokrčil rameny, což mělo asi znamenat zjisti si to sám, bílý muži!

Tu Kid přikývl. „Pojď se mnou!"

Kidova ruka dopadla na kolt. V očích mu opět tančila světýlka nesmiřitelnosti.

„No dobrá," přikývl Sam Nugget. Letmo se podíval na Nell.

„Řekněte mé ženě, že jsem si našel nový džob."

„Udělám to," odpověděla Nell bezvýrazně, a ačkoliv byla plná strachu a obav, ovládla se a jela dál. Arizona-Kid se podíval na Sama Nuggeta.

„Sesedni," řekl a dal pokyn svým jezdcům. Byli rychleji ze sedel na zemi než Sam – jehož žaludek byl stažen rostoucí křečí a jehož dýchání bylo stále namáhavější.

Byli rychlejší, protože zaváhal a pokusil se odsunout ty nepříjemnosti, které ho čekaly alespoň o pár vteřin.

Bezmocným vztekem zaklel, když ho strhli z koně. Ani Arizona-Kid nezůstal v sedle. Poněkud namáhavěji sesedl. Pak, lehce napadajíc na nohu, přistoupil k Samovi, kterého drželi.

„Strejdo," řekl Kid s falešnou mírností. „Aby tě už

nenapadlo vymýšlet si takové výmluvy, jako teď před chvílí s těmi zlatokopy, trošku tě teď necháme zpívat. – Chlap, který skučí, je poddajný a prozradí většinou i vlastního bráchu. – No tak!“

Při posledním slově vytáhl kolt a dlouhou hlavní udeřil Sama napříč přes tvář.

Nell byla několik minut jako smyslů zbavená. Jela velice rychle. Po půl míli instinktivně zahnula z cesty a zajela do přilehlého lesa. Mezi hustými stromy se zastavila a přinutila se ze všech sil, aby se uklidnila.

A to se jí podařilo, protože navíc ještě z lesa mohla sledovat silnici a včas zjistila, že ji nikdo z bandy nepronásleduje.

Rozum jí začal znovu chladně pracovat a ačkoliv měla převeliké obavy a strach, uvažovala naprosto jasně a střízlivě.

A její myšlenkový postup byl takovýto:

Ti lumpové určitě Sama zlomí. Sam není žádný hrdina. Dovede je k Adamovu úkrytu, aby si sám zachránil život. Och, ti ho určitě nechtějí jako kuchaře. Ten Indián, co je s nimi, ho zřejmě sledoval. – Jenže já musím Adamovi pomoci! – Mám jet do Permitu?? Mohla bych jít po kolenou dům od domu a prosit o pomoc marně. A vrchní šerif je teď ve městě – ten by podnikl jen něco na oko. Ten patří k lidem Hitta Champa. – Och, v Permitu bych pomoc Adamovi nezískala! Co bych mohla podniknout?

Hrozilo, že se jí opět zmocní panika. Strach jí na chvíli zamlžil myšlenky. Ale pak si vzpomněla na cestu přes hřebeny a náhorní plošiny. Tato cesta nekončila v údolí, ale na náhorní plošině, na jejímž úpatí otec tehdy postavil onu primitivní chatrč.

„Mohla bych hodit kámen na střechu té chýše a Peteho Lampa tak varovat!“

Nadšeně vykřikla a ihned se rozjela.

Pete Lamp se pohupoval v podpatcích a opíral se zády o stěnu chatrče. Kouřil cigaretu a zrovna odhodil její nedopalek, když tu cosi bouchlo na střechu chatrče. Drolí se kamínky, pomyslel si. Ale vstal, protože byl opatrný jako liška.

Když nakoukl za roh chýše a podíval se nahoru na okraj skalní stěny, spatřil dívčino nakloněné tělo. A hned si její mávání vysvětlil správně.

Docela slabě k němu dolehlo:

„Arizona-Kid! Šest jezdců! Mají Sama!“

Pete Lamp zle zaklel, ale jednal rázně. Krátce jí zamával a pospíchal do chýše.

Adama bouchání kamínků na střechu probudilo. Seděl na lůžku a klidně se díval na Peteho. Pete sundal ze zdi Adamovy šaty a hodil mu je. „Nahý snad umřít nechceš, co? – Tam nahoře na okraji skály je Nell. Varovala nás před Arizona-Kidem, který se sem žene i se svými chlapíky. – Do rukou jim padl Sam Nugget. Hned jsem říkal, že Nell sem nemá jezdit!“

Pomohl Adamovi do košile a do kalhot.

„Tady v chatrči zůstat nesmíme,“ zavrčel přitom. „Stěny jsou příliš tenké! – Stačí, abych si pořádně odplivl a udělám do nich díru! No, ale však my je hezky přivítáme! – Nejprve odvedeme do bezpečí koně!“

„Počkej, Pete, odveď jen svého koně! Mého nechej tady. Posadím se před chatrč! Možná si pak budou myslet, že jsem sám – a ty tak budeš mít lepší šanci…“

„Ach, pane šerife! Zdá se, že máš hlavičku zase v

pořádku! Fajn, tak to tak zkusíme.“

Pospíchal ven.

Adam se celý oblékl. A sám se divil, že mu to tak jde. Dokonce si nasadil i klobouk, připevnil si opasek a prohlédl si kolt. Zbraň mu připadala hrozně těžká. Podle toho a podle těžkopádných kroků poznal, jak je zesláblý. V malém obdélníku dveří se musel přidržet.

Peteho kůň byl pryč. Když se Adam rozhlédl po Petem, spatřil ho těsně vedle vchodu do údolní kotliny mezi obrovitými balvany. Pete na něj zamával puškou a pak se zase ukryl.

Adam vyšel vrávoravě z chatrče. Skutečně by nemělo smysl bránit se v ní. Byla to jen ubohá chaloupka bez oken.

A Adam by raději viděl protivníkům do očí.

Nemělo by také smysl bránit vstup do kotliny. Banda by se sem v noci spustila po lanech.

Ne, bude lepší, když se to vyřídí takovým způsobem. Adam také doufal, že Arizona-Kid, až ho spatří sedět před chatrčí samotného, si to s ním rozdá bez pomoci svých lidí.

Vedle chatrče bylo naskládané dříví na otop. Adam se na ně posadil a čekal.

Sam Nugget vedl podzimním odpolednem bandu přes potok. Skalní stěna se stále víc přibližovala. Voda brzy zaplní celé dno úzkého kaňonu. Konečně se Sam Nugget zastavil a ukázal na skalní rozsedlinu.

„Tohle je vchod,“ zasípal.

Arizona-Kid kývl na Indiána. Ten seskočil z koně a zmizel.

„Adam Lane je opravdu sám?“ zeptal se Kid zajatce

ještě jednou a v jeho chladných očích se zlobně zablýsklo.

V Samu Nuggetovi se ozval poslední zbytek vzdoru, který posilovala jeho nenávist. Nepodíval se na Arizona-Kida a jen hleděl na své ruce přivázané k hrotu sedla a trpce zaskřehotal:

„Je sám."

„To hned uvidíme," zazubil se Kid. „A jestli jsi mi lhal, bude to pro tebe zvlášť kruté!"

„Proč mě nenecháte jet? Dovedl jsem vás k úkrytu, tak mě nechtě jet!"

Sam Nugget sípavě oddychoval. Podíval se prosebně na Kida. Pot se mu na tváři mísil se zaschlou krví.

Kid popohnal svého koně k Samovu a vytáhl kolt.

„Později!" sykl, předklonil se v sedle a udeřil ho. Praštil Sama dvakrát a ten se svalil ze sedla do vody potoka. Jeden z jezdců sem přijel a vytáhl Sama za košili.

Indián se vrátil ze skalní průrvy jako neslyšný stín. Kývl hlavou a držel prst ve vzduchu.

„Tam před chatrčí sedí člověk!"

Kid se usmál.

„Takhle jsem si to představoval! – Jdeme! – Pojďte se podívat, jak ho vyřídím!"

„Jen opatrně, Kide," zavrčel jeden z mužů skepticky. „Možná už mu vůbec není tak zle."

„A i kdyby byl docela zdráv – stejně bych ho vyřídil! Vy jste tady se mnou jen pro všechny případy. Je sám!"

Seskočil z koně. Voda mu natekla do holínek. Nedbal na to, vytáhl pravý kolt a vtlačil se do skalní průrvy.

Ostatní ho následovali.

Byli si svou věcí tak jisti, že pušky nechali v pouzdrech u sedel koní.

Adam Lane nebyl příliš překvapen, když spatřil Arizona-Kida, ale předstíral úžas a vstal. Vytáhl přitom kolt.

Kid stál několik vteřin u vchodu a větřil jako vlk po okolí. Teprve pak vykročil dál a zubil se přitom. Za ním se vynořili další muži – naposledy i Indián. Šli za Kidem, dokud se k nim neotočil a nepokynul. Tu se zastavili a vytvořili zhruba čáru.

Kid se ale přiblížil až na šedesát kroků.

„Ahoj, Lane, tak co ty na to?“

„Jenom pojď, ty parchante,“ zvolal Adam a když se nadechl, nezhojená rána na rameni ho strašně zabolela. Pocítil lehkou nevolnost a ze všech sil bojoval s mrákotami. Hlaveň koltu měl ještě spuštěnou. Doufal jen toužebně, že zbraň, která mu teď připadala tak těžká, dokáže v dlani udržet.

A doufal také, že muži za Arizona-Kidem se budou držet zpátky. Jenže ho možná nenávidí stejně.

Arizona-Kid se o několik kroků přiblížil. Jeho vyzáblé tělo byla vlastně jen kostra s tenkými svaly a tenkou kůží. Přenesl váhu těla na špičky a držel se v mírném předklonu.

Ostrý, pronikavý úšklebek jako by mu na obličeji přimrzl.

„Lane, teď už nejsi tak všemocný! Schoval ses tady jako prašivý zajíc. Už se z toho nevylížeš. Odstřelím tě. Moc se na to těším. Kromě toho dostanu za tvůj skalp od Hitta Champa a bankéře pěknou sumičku. Jenže já sám bych zaplatil spousty » peněz, kdybych ...“

„Jako vždycky zase moc žvaníš, Kide! Tak už konečně spusť! Tehdy v noci na kraji města jsi měl ohromné štěstí! Tak jenom pojď!“

Adam přistoupil vrávoravě až k okraji chatrče. Tam se opřel. Teď se mu pohodlněji stálo. Kid si všiml, jak je ten

dlouhán slabý. To mu dodalo odvahy.

Přistoupil blíž.

Když byl vzdálen necelých čtyřicet kroků, vytáhl kolt a začal pálit.

Jenže ve své dychtivosti mířil zbrkle a ani se nezastavil, aby se pokusil vystřelit v klidu. Vystřelil znovu. Tato kulka roztrhla látku na Adamově rameni a zaryla se do stěny chatrče.

Pak vystřelil Adam. Když ucítil zpětný náraz zbraně v dlani, nevěřil, že zasáhl. Ale pak spatřil, jak se Kid zapotácel a jak mu klesla ruka s revolverem. Kid odvrávoral stranou, otočil se napůl kolem vlastní osy, vystřelil ještě jednou do země a pak definitivně klesl k zemi.

Adam zvedl ruku, ve které pořád ještě svíral kolt a otřel si předloktím obličej. Byl nepředstavitelně unavený. Kdyby se nezachytil rohu chatrče, upadl by na zem.

Několik vteřin bylo ticho a muži na druhé straně se nehýbali.

Ale pak to vypuklo. Vytrhli zbraně, rozkřičeli se a začali pálit.

To ovšem neměli dělat.

Ozvala se Peteho puška, rychle, ostře a jistě. Také Adam začal opět střílet. A shora střílela Nell Normanova.

Dva muži se zhroutili a třetí se kroutil v bolestech.

První se dal na útěk Indián.

Dostal se už téměř k východu z kotliny, když se tam objevil Sam Nugget s pistolí. Sam padl na kolena a vystřelil. Indián udělal téměř přemet, tak rychle klesl k zemi.

Zůstal stát poslední muž a zvedl ruce. Za ním se pořád ještě svíjel raněný.

Sam Nugget ovšem střílel dál, až nezůstal stát nikdo.

Pak vstal jako opilý a potácel se od jednoho nehybného

těla k druhému. Pete, který vyšel ze svého úkrytu a podíval se na něj, se zděsil. Oslovil Sama, ale nedostal od něj žádnou odpověď.

Sam postupoval dál. Když došel k Arizona-Kidovi. dokonce poklekl. Pak se zvedl a zaskřehotal:

„Jsou mrtví – ach, jsou mrtví, ti…“

Pak klesl jako podťatý a zase upadl do bezvědomí.

Pete k němu přiskočil, prohlédl ho a pak zvolal na Adama:

„Strašně ho zřídili. Ležel asi nějakou dobu ve studené vodě toho potoka. To ho probralo. Na pár dní bude mimo.“

Adam pohlédl smutně a trpce. Musel ztěžka polknout. Pomalu se odlepil od rohu chatrče, otočil se a pohlédl k okraji skalní stěny.

Nahoře mávala Nell.

Zamával jí unaveně také a pak zasípal směrem k Petemu:

„Zavolej na ni, ať jede domů, ještě než se setmí. A řekni jí, že za čtyři dny přijedu do Permitu …“

Otočil se a pomalu vešel do chýše. Ztěžka dopadl na lůžko a vyčerpáním usnul.

Peteho hlas ani Nellinu slabou odpověď už neslyšel.

Pete měl v následujících hodinách spoustu práce.

Nell ale ještě před setměním dorazila ke svému koni a o něco později i na stezku, která ji dovedla na poštovní cestu. Krátce před půlnocí dojela do městečka.

Nahoře na balkoně salonu Nejlepší šance se pohnula ženská postava. Nell krátce pohlédla nahoru. Ta žena nahoře – mohla to být jedině Marylin, údajná Champova nevěsta – odhodila nedopalek cigarety rovnou pod kopyta Nellina koně.

Když Nell projížděla vraty veřejné stáje, spatřila muže, který v nich stál opřen. Okamžitě ho poznala. Byl to

vrchní šerif Broderick.

Smekl klobouk.

„V tak pozdní noční dobu byste neměla jezdit sama, slečno Normanova," řekl muž.

„A vy byste měl konečně něco začít dělat pro bezpečnost tohohle kraje." Projela kolem něj. Ve stínu značně poškozené stáje se pohnula postava. Byl to věrný štolba Wayneleeův.

„Měli jsme o vás strach, slečno Normanova," zamumlal muž.

„Všechno je v pořádku," odpověděla znaveně a odešla.

Když procházela kolem šerifa, pohnul se.

„Převedu vás přes ulici, slečno Normanova – tohle město je touto dobou pro slušné ženy značně nebezpečné."

„To je dost smutné. Kdybych byla mužem a k tomu ještě nosila šerifskou hvězdu, styděla bych se. Buď člověk nosí hvězdu a zachovává jí věrnost, nebo je darebák."

„Pomalu, slečno Normanova, pomalu. – Tohle město není můj okrsek. Máte nového smírčího soudce a nového městského šerifa. Co vlastně chcete? Vždyť tohle město je se vším, co se tady děje, srozuměno. Každou noc se tady roztáčejí ohromné peníze. Každý se z toho nočního reje nějak obohacuje."

Došli až k otevřeným dveřím hotelu a zastavili se. Nell se na muže zadívala a spatřila před sebou hubeného jezdce, který už nebyl nejmladší. Jeho knír byl šedivý a temný obličej měl ztrhaný. V jasných očích měl opatrný výraz. Tady v Permitu se moc neukazoval, raději se držel zpátky a vyhýbal se jakýmkoliv nepříjemnostem. Jeho představení seděli v hlavním městě a spoléhali se zřejmě plně na jeho písemné zprávy.

Pořád ještě se na toho nevypočitatelného muže dívala, když slyšela, jak říká:

„Toto město ještě není zralé. – Když budu potřebovat pomoc, musím se nejprve zeptat na svolení Hitta Champa. No, já nejsem žádný Adam Lane – a vy sama víte, co to bylo Lanemu platné. Já …“

Zmlkl, protože se k nim blížily loudavé kroky.

Podrážděný hlas řekl:

„Steve, nech to děvče na pokoji!“

Objevil se Steve Gallup, nový městský šerif. Zastavil se před Stevem Broderickem a dívkou, pohupoval se na špičkách a šklebil se.

„Holčičko, tenhle pro tebe není moc dobrý – a ve městě nemá vůbec co poroučet. Je to jenom taková atrapa. Jestli potřebujete ochranu, dámo, držte se při mně. – A víte určitě moc dobře, že jsem celý posedlý touhou něco pro vás udělat.“

Zase se usmál a obrátil se ke Stevemu Broderickovi.

„Tak už si dej odchod, brácho!“

Šerif zaváhal, ale vypadalo to tak, že odejde.

Nell projela hlavou zvláštní myšlenka. Najednou vytušila šanci.

Letmo položila ruku na šerifovo rámě.

„Jeho společnost je mi milejší než vaše, pane Gallupe,“ řekla odhodlaně. „Neobtěžujte mě už, prosím – a neříkejte mi holčičko.“

„Ech,“ uklouzlo Steve Gallupovi a pak ustoupil dozadu. Jeho ruka pleskla po hlavni koltu.

„Brodericku!“ zasyčel. „Zmiz, ty nádivo! Zmiz, nebo tě z mého města vyženu navždycky. Zítra ti nechám vynést ten tvůj psací stůl a krámy na ulici. V mé kanceláři už pro tebe nebude místo! – Chci té holce ještě jednou ukázat, jak jsi bezmocný! – No tak, odprejskni, ty troubo!“

Šerif pomalu přikývl. Smekl před Nell klobouk, otočil se a odešel.

Steve Gallup se usmíval.

Na rohu salonu Nejlepší šance se šerif Broderick opřel o zeď. Kouřil mlčky a ledabyle cigaretu a pozoroval probouzející se život ve městě.

Steve Broderickovi teď poprvé došlo, jaký byl až dosud zbabělec. Až dosud se mu zdálo, že nejlepší politikou je držet se vždycky nejsilnějších, a bylo-li v něm kdy trochu hrdosti, rád na ni zapomínal.

Možná i to byl důvod, proč ho teď Steve Gallup považoval za zbabělce. Jenže on zbabělec není. Rád sice otáčí plášť podle větru, ale zbabělý není.

A jsou jisté věci, které nepřekousne ani on.

Navíc si Steve Broderick majitelky hotelu skutečně vážil a zbožňoval ji. Když viděl Nell Normanovou, musel vždycky myslet na to, že před pár léty by jeho život probíhal docela jinak, kdyby se tehdy také jinak choval a kdyby se ucházel o jednu půvabnou dívku.

Nell mu ji velice připomínala.

A Steve Gallup ho od Nell Normanově odstrčil a tím probudil dávno zapomenutou hrdost.

Kdyby se Revolver-Lane vrátil, přidal by se na jeho stranu.

Loudal se dál a za chvíli se opřel v jednom výklenku těsně za rohem jedné z bočních uliček naproti bance.

Stál tady zdánlivě nezúčastněně a ponořen do vlastních trpkých úvah. Ale neuniklo mu nic z dění na ulici. Větřil a sledoval okolí jako ostražitý vlk.

Šerif Steve Broderick se právě chtěl pohnout a zamířit do salonu na skleničku whisky, když v uličce zaslechl

kroky několika mužů.

Pisklavý hlas prosil o slitování a jiný hlas syčel výhrůžky. Broderick sáhl po koltu a čekal.

Brzy se za rohem objevili dva muži, kteří mezi sebou vedli třetího, co vypadal jako opilec. Drželi ho zaklesnutého v podpaží a vlastně ho vlekli. Na první pohled to opravdu vypadalo tak, jako by dva kumpáni odváděli svého beznadějně opilého kolegu domů.

Jenže vycházeli z uličky, ze které bylo možné se dostat k zadnímu vchodu do salonu Nejlepší šance. Už proto Broderick zbystřil pozornost.

Prošli těsně kolem něj, ale byli patrně sténajícím mužem zaměstnáni natolik, že si ho v temném výklenku nevšimli. Díval se za nimi a když museli projít napříč úzkým pruhem světla, poznal je všechny tři.

„Nonono, Lee Cotton se přece whisky jinak vyhýbá! Aha, řekl bych, že byl u Hitta Champa a že mu tam dali pěkně do těla. Kvůli čemusi ho zmlátili a teď ho vedou domů."

Zamumlal si tiše pod nosem a sledoval, jak Gallup a Keene vlečou bankéře přes ulici a velice rychle otevírají dveře jeho domu.

„Mají klíč," zavrčel Steve. Najednou se pohnul a vydal se přes ulici. Na druhé straně se na chvíli zastavil ve stínu převislého štítu střechy a vrhl rychlý pohled k salonu Nejlepší šance.

Stálo tam však jen množství koní přivázaných u kůlů a několik opilců se potácelo kolem chodníku. Hluk, zpěv a tleskání se rozléhaly po ulici, která byla teď prázdná.

Steve Broderick věděl, že Marylin právě dozpívala svou první píseň. Opovržlivě se usmál a pokračoval dál. Brzy se dostal do mezery mezi domy a použil úzkého průchodu, aby se dostal až za banku. Ve tmě zakopával o všelijaké harampádí. Zaslechl kvičení prchajících krys.

Brzy se Broderick dostal k zadní straně budovy a banky a podíval se k zadnímu vchodu.

Asi po půlhodině zaslechl, jak se zadní dveře otevírají. „Rychle, běž!“ zasyčel čísi hlas a současně někdo vystrčil ze dveří vrávorající bankéřovu postavu. Kňučel a jakýsi vysoký muž – Broderick tušil, že je to Timothy Keene – ho drsně strkal před sebou. Tak odešli do zahrady a zmizeli ve stínu stromů.

Pak z banky vyšel další muž. Vlekl za sebou dva veliké kufry, odložil si je, zamkl dveře a pak se rozpřáhl a hodil. Broderick zaslechl zazvonění svazku klíčů.

Viděl ještě, jak ten muž opět zvedl kufry a pak se trochu stáhl. Za okapovou rourou se přikrčil a čekal.

Věděl teď, že tady kráčí Steve Gallup a že v kufrech jistě nevleče smetí...

Ach, tohle je jedna z mála radostí mého života, pomyslel si Steve Broderick a uchopil do dlaně kolt.

Pak už těsně kolem něj prosupěl Steve Gallup s kufry.

Broderick se napřáhl a dvakrát ho silně praštil.

Spokojeně se usmál, když vzal těžké kufry a odcházel s nimi.

Věděl, že v těch kufrech je možná veškerá hotovost banky.

Nell Normanova seděla i se svou kuchařkou v kuchyni. Podařilo se jí uklidnit hodnou Mary ohledně Sama. Došlo to dokonce tak daleko, že; Mary pak musela utěšovat a uklidňovat svou mladou šéfku.

Obě ženy pak zaslechly tiché zaťukání na zadní dveře, kterými bylo možné vyjít z kuchyně rovnou na dvůr.

Obě ženy se na sebe podívaly. Pak se Mary zvedla a zamířila ke dveřím.

„Same," řekla, „Same, jsi to ty?"

„Ne. Ale otevřete, madam! Musím k Nell Normanově. Tady je Broderick!"

„Mám toho poseroutku, toho zbabělce, vpustit dovnitř, Nell?" zeptala se Mary vztekle.

Nelly si vzpomněla na scénu před hotelem. Ačkoliv šerif Steve Gallupovi ustoupil, nepovažovala ho už za zbabělého.

„Pusť ho dovnitř," řekla vážně.

A pak vešel Steve Broderick do kuchyně i s oběma kufry.

„Rychle zavřete, zašeptal zostra a kufry položil. Mary s bručením poslechla. Šerif si otřel pot z tváře a podíval se zamyšleně na Nell.

„Mám strašně naspěch," řekl pak klidně, jako by vůbec nepospíchal.

„V těchhle kufrech je celá hotovost banky. Právě jsem ji vzal jednomu banditovi. Jenom se teď musím vydat za druhým darebákem, který chce někam odklidit bankéře. Teď už vím, kam to všechno směřuje. Ti lumpové takové věci dělají osvědčeným způsobem. – Mohly byste ty peníze na pár dní uschovat? Nikdo se nesmí dozvědět, že jsou ještě ve městě!"

Podíval se na Nell prosebně a naléhavě.

„Co to má znamenat, šerife?"

Usmál se a po dlouhé době to byl spokojený a odvážný úsměv. V očích měl divokou radost. Vypadal jako člověk, který konečně pochopil svůj úkol a tělem i duší se zasazuje o jeho splnění.

„Skoro každý občan má v bance konto," vysvětloval. „Když to bude vypadat, jako by bankéř i peníze byli pryč, pak se ti blázni v Permitu poprvé začnou starat o právo a zákon. Najednou pro ně nebude tak důležité co nejrychleji hrabat peníze. Až dosud z poměrů tady jenom těžili.

Jenomže teď se jim pořádně sáhlo na jejich vlastní měšce. Myslím, že se pořádně rozhněvají. Ten vztek by se měl využít pro dobrou věc, slečno Normanova!“

O deset minut později odjížděl na svém koni z hlučícího města.

Po několika mílích se zastavil a nasál do nosu zvířený prach. Seskočil ze sedla, poklekl na prašné cestě a škrtl zápalkou.

Spatřil čerstvé stopy lehkého vozu a věděl, že hra pokračuje podle starých pravidel.

Když se znovu rozjel, namířil si to jiným směrem. O půl hodiny později hnal zvíře do dost strmého svahu a byl si jist, že se mu podařilo vůz předjet.

Cesta teď neustále stoupala a vinula se klikatými zákrutami nahoru k rozvodí.

Pak se napravo od Brodericka objevila hluboká propast.

Zastavil, odvedl koně nalevo do skal a čekal.

Za čtvrthodinku zaslechl, jak se blíží vůz. Byla to lehká bryčka a za ní byl přivázán osedlaný kůň.

Timothy Keene řídil a vedle něj seděl úpící Lee Cotton. Konečně Keene přitáhl opratě.

„Cottone,“ řekl, „chtěl jsi toho příliš. A teď je s tebou konec. Bude to vypadat, že jsi chtěl s penězi z banky uprchnout a přepadli tě bandité. Šerif se vyšetřováním pořádně zapotí a stejně se to nevysvětlí, a tak to vzdá. – Byl jsi blázen, Cottone!“

„Vy jste blázni! Velcí blázni! Až budou peníze pryč, všichni občané, kteří až dosud vaše vyvádění trpěli, konečně zatouží po spořádaných poměrech. – Budete mít ještě spoustu nepříjemností. – Keene, nechtě mě zmizet. – Nikdy se do tohohle kraje nevrátím! Přísahám vám, že nebudete mít žádné nepříjemnosti, když mě necháte naživu! Chci si zachránit alespoň holý život, když už jsem všechno…“

„Ne, Cottone!“

Keene najednou vyskočil z vozu a vytáhl přitom kolt.

„Seďte klidně, ať vás zasáhnu hned napoprvé a zemřete dřív, než se zřítíte do propasti!“

Dokonce i Broderick se při těch krutých pistolníkových slovech otřásl. Věděl, že teď musí zasáhnout, protože co nevidět může dojít ke zločinu.

Steve Broderick vystoupil a vytáhl kolt.

„Otoč se, Time – co bys řekl na mě?“

Řekl to klidně a v nitru pocítil uspokojení, pro cože konečně našel sebe sama a mohl být na sebe pyšný.

Zaslechl Keenovo zasípání a zahlédl nápřah k prudkému pohybu. Když se Keene otočil, stiskl spoušť a přesně ho zasáhl. Pak překročil jeho tělo a došel k vozu. Lee Cotton na něj hleděl jako na přízrak. Dokonce i ve světle měsíce Broderick viděl, jak je bankéř zřízený.

„Jeďte dál, Cottone!“ řekl drsně. „Jeďte dál! Brzo nastanou v Permitu nové časy. – Už se nikdy nevracejte. Protože obyvatelé Permitu budou mít zítra ohromný vztek. – A opravdu to bude vypadat, jako byste s těmi penězi uprchl. – Tak jeďte, Cottone!“

„Díky, díky,“ zasténal bankéř a uchopil opratě.

Hitt Champ zíral na Steva Gallupa.

„Byl to tvůj kámoš Timothy – vyplížil se za tebou, skoro ti rozmlátil lebku a sám s bankéřovými penězi zmizel. – Tak to bylo! – Byl jsi v bezvědomí skoro tři hodiny a teprve až jsme tě našli, jevil jsi známky života. Pak utekla další hodina, než jsi byl schopen něco ze sebe dostat. A i tehdy jsem si myslel, že tě přepadl někdo z těch dvou chlapů, co je tady ve městě trpíme. Zatraceně, teď to vypadá jinak! Tim ještě pořád není zpátky. Měl přece

celou věc vyřídit do rozednění. – Zradil nás a s penězi zdrhnul. – Jenže já jsem ještě před rozbřeskem vyslal pár jezdců a …“

Ozvalo se zaklepání na dveře a pak vešel chlap s ostře řezaným obličejem.

Hitt Champ cosi zavrčel.

„Šéfe,“ vysypal ze sebe jezdec udýchaně, protože zřejmě právě sesedl po ostrém cvalu z koně. „Šéfe, našli jsme ho mezi skalami v sedle – nedaleko od propasti. Byl už mrtvý. Vůz jel dál. Chlapi jeli po jeho stopách.“

Muž zmlkl a podíval se na šéfa.

Hitt Champ už neklel. Byl teď naprosto klidný.

„Takže Tim to nebyl,“ zamumlal. „Někdo vás sledoval, když jste vedli Lee Cottona do banky. – Rychle, potřebuju všechny hochy, které platím – zůstanou tady jenom barmani! Vyrazíme za pět minut! Chci chytit Lee Cottona a ty chlapy s penězi. I kdybych kvůli tomu musel zůstat v sedle celý týden. Možná cestou narazíme na Arizona-Kida, který v horách hledá Adama Laneho. Rychle, jedeme! Svolejte lidi!“

Udělal prudký posunek.

Steve Gallup a druhý muž se vyřítili ven.

Když Champ se svou divokou smečkou vyjel z města, měl vzrušený houf čumilů na ulici další námět k živé diskusi. Pak sem z hotelu přišla Nell. Za ní se objevil pokladník a účetní banky. Přešli ulici a zamířili ke skupince rozčilených občanů. Z domů sem vyběhlo i několik žen, jako by příchod Nell Normanově byl pro ně jakýmsi signálem.

Stoupla si doprostřed hloučku.

„Něco vám teď povyprávím,“ řekla pevným hlasem. „Všichni jste viděli, že Steve Gallup má obvázanou hlavu. Náš šerif …“

Marylin pozorovala tu scénu z okna svého obývacího pokoje. Viděla, jak se dav před budovou pošty dostává do stále větší ráže, a pochopila, že to vzrušení musí mít velice pádný důvod.

Pak se první lidé rozběhli do banky.

Následoval je celý dav, až na pár mužů, kteří doprovodili Nell Normanovou k hotelu. Ale Nell i muži se zase brzy objevili. Nesli dva očividně těžké kufry a zmizeli s nimi v bance.

Marylin už teď bylo leccos jasné. Ale chvíli ještě vyčkávala a přes záclonu sledovala dění na ulici. Brzy se objevil první člověk. Byl to sedlář. Držel v ruce svazek bankovek. Ještě jednou si je přepočítal a zamířil ke svému obchodu. Jako druhý vyšel ven holič. I on si do kapsy zastrkoval cosi, co vypadalo jako ročka bankovek.

Víc už Marylin vidět nepotřebovala. Bylo jí všechno jasné. „Banka vydává nazpět peníze," zamumlala si. „Někdo Hitta pořádně napálil. A to mohl být jedině šerif, který zmlátil Steva Gallupa a vzal mu kořist. Pak šerif ty peníze ukryl do bezpečí – k Nell Normanově a pak... No, tak je mi to jasné. Hitt je blázen. Teď sjezdí spousty mil, aby se pomstil a dostal peníze. – Ale Hitt bude moci jen zabíjet, víc nic. A až se do Permitu vrátí, bude si muset město znovu získat. – A i kdyby se mu to povedlo, neudrží se tady dlouho. Je vyřízen, tady je po všem!"

Po tomhle střízlivém konstatování se klidně oblékla, vzala si ze skříně příruční kufřík. Zelený cestovní kostým jí náramně slušel. Sbalila si jen několik kapesníků a dřevěnou kazetu a sešla s kufříkem dolů do kanceláře Hitta Champa. Vlak jí odjížděl za půl hodiny, takže měla ještě dost času a nemusela nijak pospíchat.

Klíčem otevřela dveře a opět za sebou zamkla. Zamířila k trezoru v koutě. Odkudsi ze šatů vylovila plochý klíček. Věděla bezpečně, že bude sedět, přestože byl vyroben podle voskového obtisku.

Když odemkla, nastavila ještě heslo kombinačního zámku. Bylo to její tajemství, jak se k heslu dostala. Vítězoslavně se usmála a pomyslela si, že chytrá žena dokáže přelstít i takového Hitta.

„Každý muž má v určitých situacích slabou chvilku," zamumlala, otočila kulatým držákem a trezor otevřela.

Šerif Steve Broderick viděl ze zalesněného kopce, jak kolem projíždí Hitt Champ se svou bandou. Díval se za nimi s úsměvem.

Dalšího dne vjel do kaňonu Full-Hand-Creeku a počkal v chladivých vodách potoka.

Dnešek byl dnem, kdy se chtěl Adam Lane, řádný šerif Permitu, vrátit do města a s celou záležitostí skoncovat. Ten tip mu dala Nell. Ačkoliv Steve Broderick si Nell Normanově velice vážil, byl poněkud skeptický.

Když uběhla necelá hodina, zaslechl v zátočině čvachtání koní, kteří se brodili vysokou vodou.

Usmál se, popojel kousek dopředu a zvedl ruce, když spatřil tři jezdce, kteří se objevili v zátočině a hned sáhli po puškách.

„Hej! Přicházím v míru! Musím vám vyprávět skvělé věci a mám vyřídit srdečný pozdrav od Nell Normanově!"

Zvolal hlasitě.

Brzy vedle něj zastavil Adam Lane.

Nikdy předtím se neviděli, protože vrchní šerif se vrátil do města až poté, co z něj uprchl Adam.

Steve Broderick si slavného pistolníka prohlížel velmi

důkladně.

Adam zhubl, ale byla to vyhublost šlachovitého vlka, který se velmi rychle zotavil z nemoci.

V zelených očích měl tvrdý výraz. Ostré vrásky kolem koutků úst se mu prohloubily, když řekl:

„No, vy jste jistě vrchní šerif, kterého jsem během svého krátkého pobytu v Permitu nepoznal. – Tak vyprávějte, šerife!“

Steve Broderick přikývl. Pomalu spustil paže a položil je na hrot sedla. Podíval se na Peteho Lampa, který vypadal jako ostrý ohař – a pak kývl na Sama Nuggeta, kterého znal lépe.

A začal vyprávět.

Kolem poledne přijeli do města a zastavili se před šerifovou úřadovnou. Sbíhali se lidé. Ráznými kroky sem přispěchal i Buck Waynelee a potřásl Adamovi rukou. Wayneleeho paže byla už zase v pořádku. Zdálo se, že z toho má velikou radost.

„Adame, teď to bude v tomhle městě dočista jiné! – Zkusíš to ještě jednou, až se vrátí Hitt Champ se svými lidmi...“

„Kvůli Hittu Champovi jsem přijel. Mnoho věcí se mezitím vyřídilo samo. Příteli, zřejmě už teď nebude třeba, aby se sami občané chopili zbraní – stačí, když ukážou své odhodlání.“

„Tohle město se změnilo,“ opakoval Buck Waynelee. „Jsi pořád naším šerifem. Nechceme jiného. A dohlédneme na to, abys naším šerifem zůstal!“

Obrátil se k Broderickovi.

„Steve, pořádně jsme se v tobě zmýlili! Tys ...“

„Nech toho, Bucku, nech toho! Nebyl jsem dlouho

dobrým šerifem. – Jenom žádnou chválu! Jenom jsem tím teď vyrovnal svoje dřívější prohřešky!“

Adam Lane pořád ještě seděl v sedle a díval se přes hlavy davu k hotelu.

Objevila se tam Nell Normanova.

Zamával jí kloboukem.

Odpověděla mu mávnutím a on docela jasně viděl její šťastný úsměv.

A jako by to všechno bylo šikovně narežírováno, ozval se najednou pronikavý výkřik jakéhosi kluka:

„Támhle jede Hitt Champ!“

Dav se rozestoupil. Velký kruh se rozevřel.

A všichni spatřili, jak se mezi prvními domy města objevila skupina jezdců. Hitt Champ pomalu vedl svou bandu do města. Měli za sebou dlouhou cestu a jejich koně byli vyčerpaní. Za nimi jela bryčka, v níž s pomocí Steva Brodericka uprchl bankéř. Později objevili mrtvého bankéře ve voze. Teď ale všichni mysleli na něco jiného.

Celý dav jako by strnul.

Dokud se neozval hlas Bucka Wayneleeho.

„Občané Permitu! Nenechejte si město zase vzít! Dojděte si pro zbraně! Přineste zbraně a stůjte při svém šerifovi! Jen tak nastanou pro město lepší časy!“

Ta slova uvedla lidi do varu. Dav se rozběhl a všichni se rozutíkali do svých domovů – odhodlaní muži, vzrušené ženy a několik plačících dětí.

Pouze Adam Lane, Pete Lamp a Sam Nugget zůstali před šerifovou úřadovnou. Seděli a zamířili do středu ulice a klidně vyhlíželi vstříc blížícím se jezdcům.

Kolonu vedl Hitt Champ a Steve Gallup.

Zastavili před salonem Nejlepší šance a seskočili ze sedel. Brzy byla všechna břevna obsazena uvázanými utahanými koňmi.

Jezdci ještě stáli na ulici a postávali na chodnících,

nedůvěřivě se dívali po okolí a čekali na rozkazy Hitta Champa.

Ten vystoupil na verandu svého salonu. Jeden z barmanů mu podá-val zprávu. Když muž skončil, chvatně se stáhl zpět.

A všichni na ulici viděli, jak Champovi cukají ramena. Všichni vědí, že teď slyšel, že Marylin uprchlá. O tom, že uloupené peníze se mezitím už objevily a byly rozdány jejich majitelům, už Champ jistě dávno věděl. V Permitu bylo ještě dost lidí, kteří mu tu zprávu mohli podat – a jistě to také udělali. Ale on se svou bandou jel velice rychle. Poslové ho dostihli velmi » pozdě.

Když se Hitt Champ otočil, zase se ovládal a působil klidně. Podíval se na ulici á všude viděl ozbrojené občany, v oknech, ve dveřích, v obchodech a ve vjezdech do dvorů a dílen. Uprostřed ulice spatřil Adama Laneho s jeho věrnými a pochopil, že město se konečně postavilo za svého šerifa.

Věděl, že tady skončil. – Ale to vše na něj nezapůsobilo tak zničujícím dojmem jako fakt, že Marylin i s jeho penězi zmizela.

Opustila mě, protože jsem tady vyřízený, pomyslel si trpce.

„Dobudeme město ještě jednou a tentokrát to bude mnohem drsnější," zasyčel Steve Gallup vedle něj. Sáhl přitom po koltu a levou rukou se dotkl šerifské hvězdy.

Hitt Champ se na svého nejlepšího muže klidně zadíval.

„Ne," řekl, „to už nemá smysl. Tohle město už se nepodrobí. To už je pryč. Ti zbabělci konečně dostali odvahu a stojí za svým šerifem. – Můžeme udělat jen jedno: zachovat s jako praví chlapi, kteří dovedou do konce i prohranou věc. – Steve,. když opustíme tohle město, budou z nás ubozí potulní trampové. Chtěl bych si užít ještě alespoň jednu radost!"

Po těch slovech se pohnul. Kráčel pomalu. Zavalitý muž – hora svalů.

„Lane! Revolver-Lane!“ zvolal vyzývavě a postupoval nezadržitelně vpřed.

Steve Gallup na zlomek vteřiny zaváhal, ale natáhl krok a brzy svého šéfa dostihl.

„Jo, tak to bude dobře,“ vysoukal udýchaně a upřel pohled na Steva Brodericka.

Také Adam Lane se pohnul. Pete Lamp ho chtěl následovat, ale Broderick mu položil ruku na rameno.

„Ty ne, Zrzku,“ ucedil. „Steve Gallup jde po mně. Skoro jsem mu rozmlátil hlavu. Rád si to s ním rozdám. Kromě toho – mám hvězdu.“

Dlouhými kroky prošel kolem Peteho a rychle Adama dostihl.

Takže tady stáli proti sobě dva a dva muži.

A město přihlíželo, stejně jako divoká banda Hitta Champa.

Pak se čtyři muži jako na povel zastavili.

„Lane, město se sice změnilo, ale ty jsi vyřízen!“ vykřikl Hitt Champ a vytáhl kolt. Byl velice rychlý, nikdo by od něj takovou mrštnost nečekal.

Ozvaly se výstřely – současně a znovu.

Pak Hitt Champ přestal zbytečně střílet do vzduchu, otočil se kolem své osy jako opilý a najednou se svalil na tvář na zem.

Adam Lane zavrávoral. Levá noha se mu podlomila. Ale zase se narovnal a sledoval Steva Gallupa.

Ten ještě nevystřelil, ale jen hleděl na Steva Brodericka.

Teď pomalu přikývl.

„Takže Hitt to nezvládl – počítal, jsem s tím, i když byl rychlejší, než jsem tušil. – Dávej pozor, Brodericku!“

Jako kouzlem se mu v ruce objevil kolt. Broderick ještě ani neměl zbraň v ruce, když dostal zásah, který ho

odmrštil dozadu. Upadl na kolena a konečně kolt zvedl. Tu dostal ránu do levého ramene.

Ale pak vystřelil, i když Steva Gallupa už vnímal jen jako temnou skvrnu.

Adam dovrávoral k Broderickovi a chytil ho za ruku.

„Vstávej," řekl klečícímu muži, „vstávej a pojď se se mnou podívat, jestli jsou mrtví!"

Vytáhl ho na nohy. Pak se dopotáceli k nehybným tělům, krátce se u nich zastavili a pokračovali dál. Před verandou salonu Nejlepší šance se zastavili. Za nimi se objevil Pete Lamp, Buck Waynelee, Sam Nugget a spousta ozbrojených mužů.

Adam Lane se ohlédl na bandu, která nerozhodně a očividně zaraženě postávala na verandě.

„Pro takové jako vy v tomhle městě není místo," řekl tvrdě. Za hodinu město pročešeme a budeme hledat ty, na které je vydán zatykač. – Salon Nejlepší šance je prozatím uzavřen. Nasedněte na koně a odtáhněte z Permitu!"

Řekl to velice rozhodně a za ním stáli muži s puškami.

Nejprve se od bandy oddělil jeden muž a zamířil ke svému koni přes ulici. Pak ho následovali všichni ostatní.

A najednou se do pohybu dala celá bývalá banda Hitta Champa.

Byl večer.

Nell a Adam vyšli z hotelu. Adam silně kulhal.

Podíval se na Nell.

„Broderick je na tom hůř. Proto si musím hvězdu ještě na nějakou dobu nechat, Nell."

„A až se Broderick uzdraví?"

„Pak se vzdám svého úřadu a on se stane mým nástupcem."

„A ty?"

„Ten nádherný kousek půdy na severu se ti určitě bude líbit, Nell," řekl spokojeně a pomalu ujížděl ulicí směrem k

nádraží.

Brzy narazil na skupinku rozjařených honáků, kteří přijížděli do města s povykováním.

„Hoši," řekl, „tohle je pohostinné město. Ale chovejte se slušně. Tady se nestřílí. V lokálech se zbraně odevzdávají u barmana. A dvě hodiny po půlnoci je noční klid. Kdo se bude poflakovat opilý po ulici, toho zatknu. – To je vše. Bavte se dobře!"

Uvolnil jezdcům cestu a ti kolem něj očividně zaražení projeli dál.

Ze stínu jednoho domu se vyhoupla postava. Byl to Buck Waynelee.

„Myslím, že už nepotřebuješ pomoc. Tohle město se změnilo," zamumlal.

„Jo, už nepotřebuje tvrdou pěst zákona," odvětil Adam a jel dál.

KONEC

G.F.UNGER - TVRDÁ PĚST ZÁKONA

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993